

ΚΛΕΙΣ

ΕΚΑΙΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΕΙΨΙΑ

Τόμος Β.
ΑΡΙΘΜ. 36.

Συνδρομή, άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου έκαστου Έτους, έξέμνηος μόνον
και προπληρωτά: Πενταχού φράγκ. χρ. 10 ή μάκρ. 8.

ΕΤΟΣ Β.
τῆ 15/27. Ιουνίου 1886.

ΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΩΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΓΗ.

Όσάκις όμιλώμεν την σήμερον περι ούρανοῦ και τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων, ὑπό τὴν λέξιν „οὐρανόν“ ἐννοοῦμεν κατὰ τὰς περιστάσεις δύο ὅλως διαφόρους σημασίας. Ὁ οὐρανὸς τῶν πιστῶν, ὅπου διατρίβουσιν οἱ μάκαρες και ὅπου κατοικεῖ ὁ Θεός, εἶνε ὅλως διάφορος τοῦ οὐρανοῦ τῶν ἀστρονόμων. Καὶ ὑπάρχει μὲν ἀκόμη ἀπειρον πλῆθος ἀνθρώπων, οἵτινες, ὡσάκις προσευχόμενοι στρέφωσι τὰ βλέμματά των πρὸς τὰ ἄνω, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ φαντάζονται τὴν ὑπερτάς νεφέλας κρυστάλλινην ἀψίδα ὡς τὴν χώραν, ἐφ' ἧς ἀναπαύονται αἱ ψυχαὶ τῶν ἀγαθῶν και ἀπολαύουσι τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ παραδείσου, και εἰς ἣν οἱ ἄγγελοι τοῦ θανάτου θὰ μεταφέρωσι ποτε και τὴν ἀθάνατον ψυχὴν τοῦ εἰσέτι ἐπὶ τῆς γῆς ἐρποντος θνητοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης ἀπὸ αἰῶνων ἤδη ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ κρυστάλλινον τοῦτο οἰκοδόμημα δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ μία ἀπλῆ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάτη.

ΚΛΕΙΣ. ΤΟΜΟΣ Β.

Ἐπεσεν ὁ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Παντοδυνάμου θέτων ὄρια οὗτος φραγμὸς και ἄχανῆς παρίσταται πρὸ τῶν ἐξεστηκότων ὁρμάτων μας ὁ ὑπὸ ἀπείρων τῶ πλῆθος και τὸ μέγεθος σωμάτων πληρούμενος χώρος. Ὁ οὐρανὸς τῶν ἀστρονόμων οὐδεμίαν θέσιν ἔχει νὰ δώσῃ εἰς τον οὐρανόν τῶν πιστῶν, διότι και πέραν ἀκόμη τῶν ὁρίων τοῦ νοῦς και τῆς φαντασίας μας τὰ δημιουργήματα πληροῦσάν ἐν τόπῳ και χρόνῳ τὸ σύμπαν, ὥστις δ' ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρῃ ἐν ἀθάνατον πνεῦμα, ὡς δημιουργόν τοῦ ἀπεράντου τούτου κόσμου, πρέπει νὰ τὸ ἀναζητήσῃ εἴτε ἐντὸς αὐτῆς τῆς δημιουργίας του, εἴτε ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ χώρου και τοῦ χρόνου.

Ἄλλοτε ἄλλως εἶχον τὰ πράγματα. Εἰς τοὺς παλαιωτάτους χρόνους, μέχρις ὡν κατάρθωσε νὰ κατέλθῃ πᾶσα ἱστορικὴ και γλωσσολογικὴ ἐρευνα, Θεὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦτον ὁ ἀκτινοβολῶν αἰθέρ, τὸ λαμπρὸν τοῦ οὐρανοῦ στερέωμα. Πρὸ τῆς ἀστρα-

Η ΠΡΩΤΗ ΔΟΚΙΜΗ.

Κατὰ τὴν εἰκαιογραφίαν τοῦ G. del Torre.

23

πής και της βροντής του κεραυνού, πρό του θερμότητα και φως, την πηγή πάσης επιγείου ευδαιμονίας, εκπέμποντος στερεώματος εκκλινεν εν φόβω την κεφαλήν ο άνθρωπος, επί μήκιστον δε χρόνον και ο ήλιος και η σελήνη και πολλὰ ἄλλα της φύσεως δυνάμεις ἦσαν Θεοί, παρ' ὧν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐξήτειτο βοήθειαν ἐν ταῖς ἀνάγκαις αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων τὴν ὕργην προσεπάθει νὰ καταπραύνη διὰ θυσιῶν. Ἐνεκα τούτου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν τῶν θνητῶν αἱ ποικίλαι κινήσεις τῶν ἀστέρων, ἡ παρατήρησις αὐτῶν ἐθεωρεῖτο ὡς θερησκευτικὸν καθήκον, ἐκ δὲ τῆς εὐλαβοῦς πίστεως, ὅτι τὰ νομιζόμενα ταῦτα θεῶα ὄντα ὀρίζουσι τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, ἀνεβλάστησεν ὁ πόθος τοῦ νὰ μελετηθῆ ἡ τοιαῦδε ἢ τοιαῦτα ἐπιρροὴ τῶν ἐπι τῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ προλέγωνται αἱ τύχαι. Ἐν ταῖς χώραις τῆς δυτικῆς Ἀσίας, ὅπου τὴν σήμερον ὑπὸ τὴν ἄμμον τῆς ἐρήμου εὐρίσκονται κεχωσμένα τὰ εἰρεπία ἀρχαιοτάτων ἐδρῶν τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Τίγρητος καὶ τοῦ Εὐφράτου φαίνεται, ὅτι ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἐστία τῆς τέχνης τῶν ἀστρομάντεων, ἧτις ἐπὶ χιλιετηρίδας ὀλοκλήρους μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων σπουδαίως ἐπέδρασαν ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξιν ὄλων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν. Διότι ἡ εἰς τοὺς ἀστέρας αὐτῆ πίστις παρέμεινε καὶ διετηρήθη ἀπαραιμείτως ὄχι μόνον καθ' οὗς χρόνους συνεδουάζετο πολλαχῶς πρὸς θερησκευτικὰς πεποιθήσεις καὶ προλήψεις, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτὸν ἔτι τὸν μεσαιῶνα, ὅτε μάλιστα ὑπὸ τὸ πρόσχημα καὶ μὲ ἀξιώσεις ἐπιστήμης ἀπέκτησε δυνάμιν, ἐφ' ἣν ἐστριβόετο ὅλη ἡ ἱατρικὴ, ὅφ' ἦς ὀρίζοντο αἱ ἀποφάσεις τῶν ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν καὶ δι' ἧς μετεβάλλοντο αἱ τύχαι ὀλοκλήρων λαῶν.

Οἱ ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ τηλεσκοπίου μόνον γνωστοί, πέντε μεγάλοι, πλανῆται, ὧν τὰς κινήσεις κατὰ τὸν νόμον τοῦ Νεύτωνος ἐκ τῶν προτέρων ὑπολογίζομεν σήμερον, ἀπετέλουν τότε, σὺν τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ, τὴν ὀμάδα τῶν ἀστέρων, ἐκ τῶν διαφόρων κινήσεων τῶν ὁμοίων καὶ τῶν στάσεων αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς ἐνόμιζον οἱ τότε σοφοί, ὅτι ἡδύνατο νὰ προφητεῦσαι τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι. Διὰ νὰ προεῖπωσι π. χ. τὰς τύχας ἐνὸς ὀρισμένου ἀνθρώπου ἔπρεπε νὰ εὐρωσι τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰς ὃ ἀνέτειλεν ὁ ήλιος τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς του, καὶ τοῦτο τὸ σημεῖον ἀνόμαζον ὀροσκοπίον.

Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου κατόπιν κατὰ τινα ὀρισμένην μέθοδον διηρεῖτο ὄλος ὁ ἀστεροεὶς οὐρανὸς εἰς δώδεκα ἴσα μέρη, ἐν τινὶ δὲ πρὸς ταῦτα ἀνταποκρινόμενη ἰχνογραφία ἐσημείουν τὰς ἐκάστοτε θέσεις τῶν οικείων πλανητῶν. Κατὰ τινὰς ὀρισμένους κανόνας ἐξήγουν μετέπειτα τὴν σχηματιζομένην εἰκόνα καὶ προελεγον ὅ,τι ἐμελλε νὰ συμβῆ. Ὄδτω π. χ. ὁ Ἐρμῆς ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει ἐσήμαιεν εὐτυχίαν ἐν τῷ ἐμπορίῳ, ὁ ήλιος ἐν τῷ πρώτῳ, σοφίαν καὶ πολυμάθειαν, ὁ δὲ Κρόνος, ἀπειαντία, ἀνθρώπων ἀμελῆ καὶ ὀκνηρὸν καὶ ὀσῶν καθεξῆς ἕκαστον μέρος εἶχε καὶ τὴν ἰδιαιτέραν του σημασίαν. Καθ' ὁμοίον ἐπίσης τρόπον ἐπροφήτευσον καὶ τὰς τύχας μίᾶς ὀλοκλήρου πόλεως ἢ χώρας, τὴν ἐκβασιν πολέμου ἢ ἄλλων ἐπιχειρήσεων, πρὸς τούτους δὲ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ τέλος τοῦ κόσμου πολλαχῶς προεῖπον, ὃ δὲ κόσμος μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐπίστευσεν εἰς τοὺς προφήτας. Καὶ ὄχι μόνον ὁ πολὺς καὶ ἀμαθὴς ὄχλος ἐδίδε πίστιν εἰς τὰς προφητείας ταύτας, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ἀνεπτυγμένων ἡγεμόνων, καὶ αὐτὸς ὁ μέγας τῆς Ἀναμορφώσεως ἐργάτης Μελάγχθων, καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν σοφῶν ἦσαν ἐνθερμοὶ ὀπαδοὶ καὶ ζηλωταὶ τῆς ἀστρολογίας. Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, ἐν

ἔτει 1781, ὁ Πάπας εἶχεν ἀπαγορεύσει ν' ἀναγινώσκωνται αἱ προφητεῖαι τοῦ ἄλλοτε περιωνύμου Νοστράδαμου, ὅπερ σημαίνει ὅτι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εὐλαβῶς ἀνεγινώσκετο τὸ ὑπὸ τοῦ Νοστράδαμου ἰδιοχείρως γεγραμμένον μυστηριῶδες βιβλίον.

Τὰς προλήψεις, αἵτινες ἀπὸ τῆς ἀστρολογικῆς ἐποχῆς παρέμειναν μέχρι τῆς σήμερον καὶ τὰς ἄλλας δευσιδαιμονίας, τὰς ὁποίας ἐγέννησεν ἡ εἰς τοὺς κομήτας πίστις, παρερχόμεθα ἐνταῦθα ἐν σιωπῇ καὶ μεταβαίνομεν ἀμέσως εἰς τὸ ἄλλο σπουδαῖον ζήτημα περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν τὴν ἐπιρροὴν ταύτην ἐπὶ τῇ βίᾳ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων καὶ γνώσεων τῶν ἡμετέρων χρόνων. Ὅφειλομεν νὰ ὀμολογήσωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἡ ἐπιστήμη περὶ τῆς ἐπιρροῆς ταύτης δὲν γινώσκει πλεῖον τῶν ὅσα γινώσκει πᾶς μεμορφωμένος ἄνθρωπος. Ὅτι ἀπὸ τοῦ ἡλίου δεχόμεθα τὰς ἀρχικὰς πηγὰς πύσης ζωῆς, τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα, ὅτι τὸ γλυκὺ καὶ ἡπιον φῶς τῆς σελήνης φωτίζει τὰς νύκτας ἡμῶν, τὸ βλέπει καὶ τὸ γνωρίζει πᾶς ἄνθρωπος ἀνευ συνδρομῆς ἀπὸ μέρους τῆς ἐπιστήμης. Ἐπίσης καὶ ὅτι ἡ ἑλκτικὴ δυνάμις τῶν βαρέων ὄγκων τῶν οὐρανίων σωμάτων ἀναγκάζει ταῦτα νὰ κινῶνται εἰς ὀρισμένην φορὰν, ὅτι ὁ ήλιος μάλιστα διὰ τῆς ἑλξέως ἀναγκάζει τὴν γῆν νὰ στρέφεται περὶ αὐτὸν καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀλλαγὴν τῶν τεσσάρων ὀρῶν τοῦ ἔτους, ἐν ὃ ἡ ἀσθενεστέρη ἑλξίς τῆς σελήνης προκαλεῖ μετὰ ἄλλων τὴν ἀμπτώσιδα καὶ τὴν παλίρροιαν, ὅλα ταῦτα διδάσκονται καὶ ἀποδεικνύονται τὴν σήμερον ἐν πᾶσι τοῖς σχολείοις τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ἢ σημερινὴ ἐπιστήμη ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις συνεπλήρωσε καὶ ἐπεξέτεινε τὰς παγχοίνους ταύτας γνώσεις. Ἐν τῇ παιδικῇ του ἡλικίᾳ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐλάτρευε καὶ ἐσεβέτο τὸν ἡλιον ὡς θεότητα, ἐν τῇ ἀνδρικῇ του ἡλικίᾳ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τὸν θεωρῆ ὡς τὴν εὐεργετικὴν πηγὴν τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός, ὡς τὴν μητέρα ὄλων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐπενεργουσῶν φυσικῶν δυνάμεων καὶ ὄλης τῆς ἐπ' αὐτῆς ζωῆς. Ἄφ' ὅτου ὁ ἐξ Ἀιλβρόννης ἱατρός Μάιερ ἐθεμελίωσε τὸ δόγμα περὶ τῆς ἐνότητος τῶν φυσικῶν δυνάμεων, ἐμάθομεν ὅτι καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ θερμότης, καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς, καὶ ὁ μαγνητισμὸς, καὶ ἡ κεντρικὴ δυνάμις, καὶ ὁ ἦχος, καὶ ἡ χημικὴ συγγένεια δὲν εἶνε ἄλληλα, παρὰ διαφοροὶ μορφαὶ μίᾶς καὶ τῆς αὐτῆς αἰτίας, καὶ ὅτι ἡ φαινομενικὴ ἐξάντησις καὶ καταστροφὴ αὐτῶν δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ μεταβολὴ τῆς μίᾶς μορφῆς εἰς τὴν ἄλλην. Ὅτι ἡ πρώτη καὶ τελευταία πηγὴ ὄλων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς φύσεως ἐπιδρωσῶν τούτων δυνάμεων, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαίρεσεων, παρέχεται ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἡλίου, θὰ προσπαθῶσωμεν νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν δι' ὀλίγων παραδειγμάτων.

Ἀπὸ τῆς εὐρείας ἐπιφανείας τῶν ὀικεανῶν ἡ θερμότης τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων αἶρει τὸ ἐξατμιζόμενον ὕδωρ πρὸς τὰ ὕψη, οὕτω δὲ ἡ θερμότης μεταμορφοῦται εἰς κεντρικὴν δυνάμιν, ὅλα ἐκδηλοῦται καὶ κατὰ τὴν πτώσιν τῶν ψεκᾶδων τῆς βροχῆς, καὶ κατὰ τὸν ῥοῦν τῶν χεμαῶρων καὶ τῶν ποταμῶν. Οὕτως ὁ ήλιος ἀναζωογονεῖ διὰ τῆς ἐπιπερομένης ὕγρασίας τοὺς ἡμετέρους ἀγρούς καὶ παράγει τὴν πρὸς τὰ κάτω διευθυνομένην πίεσιν τοῦ διὰ τῶν ποταμῶν πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπανερχομένου στοιχείου. Ἡ δυνάμις, ἡ ὠθοῦσα τοὺς τροχοὺς τῶν μύλων μας, εἶνε μετημφεσιμένη ἡλιακὴ θερμότης, οἱ δὲ μηχανικοὶ τῶν ἡμερῶν μας διανοοῦνται ἐπὶ τῇ βίᾳ τοῦ φαινομένου τούτου νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴν μέχρι τοῦδε μὲτῶν δαπανωμένην πειστικὴν δυνάμιν τῶν καταρρακτῶν καὶ τῶν ποταμῶν πρὸς κίνησιν ἠλεκτρικῶν μη-

χανῶν, εἴτα τὴν εἰς ἠλεκτρικὸν ρεῦμα μεταμορφωθεῖσαν ταύτην δυνάμιν νὰ φέρωσιν εἰς τὰ ἀπομεμακρυσμένα τῶν ἀνθρώπων οἰκήματα, ἐνταῦθα δὲ ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀνάγκας πάλιν νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν χρήσιμον τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἠλεκτρικὸν φῶς, ὡς κεντρικὸν τῶν μηχανῶν δυνάμιν καὶ ὡς ἀκάματον τέλος θεράποντα τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ αὐτὴ ἡλιακὴ θερμότης, ἡ τὸ ἐξατμιζόμενον ὕδωρ αἶρουσα, διαστέλλει, ὑπὸ τοῦ γῆινου ἐδάφους ἐπαναδιδόμενη, τὰ στρώματα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Ἐπίσης δ', εἰς κεντρικὸν δυνάμιν μεταβαλλομένη, παράγει τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος, τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς καταγίδας, ὅφ' ὧν ρυθμίζεται τὸ κλίμα, καὶ γίνεται αἰτία τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ. Ἡ ὀστικὴ τοῦ ἀνέμου δυνάμις, εἰς ἣν ὑποχωροῦσιν αἱ πτέρυγες τοῦ ἀνεμομύλου καὶ ὅφ' ἧς κολποῦνται τὰ ἱστία τοῦ διασχίζοντος τὰ κύματα πλοίου, εἶνε ἡλιακὴ θερμότης μεταβληθεῖσα εἰς κίνησιν.

Καταφεύγοντες ἐν μέσῳ τοῦ θερινοῦ καύσωνος ἀπὸ τῆς φλογεράς τῶν ἀγρῶν ἐπιφανείας εἰς τὸ βαθύσκιον δάσος, ἀπολαμβάνομεν ἐνταῦθα εὐάρεστον καὶ εὐοσμὸν δρόσον. Τὰ ἀπειροπληθῆ τῶν δένδρων φύλλα συνέλαβον ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν μας τὰς θερμὰς ἀκτῖνας, ὃ ὀργανισμὸς τῶν δὲ πᾶς μετεποίησεν εἰς χημικὴν δυνάμιν. Καὶ ἐνταῦθα, ὅπως ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ τοῖς κήποις, ἡ δυνάμις αὐτὴ πλάττει τὴν ἀόρατον τῶν οὐσιῶν κυκλοφορίαν, πλάττει καὶ μορφώνει τὸ σῶμα τῶν φυτῶν. Ἐχει δ' ἐπίσης τὴν ἰκανότητα καὶ τὰ ἄνθη νὰ φέρῃ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ τοὺς στάχους νὰ καθιστᾷ ὀρίμους. Ἡ προαιωνία ἐργασία τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς γῆνης ἐπιφανείας εἶνε ἐν μέρει ἐναποθηκευμένη εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς ὡς ἡσυχάζουσα δυνάμις, ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐξάγει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τῶν ἀνθρακωρυχείων, διὰ νὰ τὴν θέσῃ εἰς ἐνέργειαν. Τὸ πῦρ, τῇ βοήθειᾳ τοῦ ὀποίου παρασκευάζομεν τὰ φαγητὰ μας καὶ δι' οὗ τὸν χειμῶνα θερμαίνομεν τοὺς οἴκους μας, ἡ δυνάμις, ἡ κινουσα τὰς ἀτμομηχανὰς καὶ βραχύνουσα τὰς ἀποστάσεις, δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ μεταμορφωμένη ἡλιακὴ θερμότης.

Διὰ τῆς βίας εἰσάγομεν τὴν αἰχμάλωτον τοῦ φωτός ἀκτῖνα εἰς τὸν σκοτεινὸν θάλαμον τοῦ φωτογράφου, μεταποιοῦντες αὐτὴν οὕτω εἰς χημικὴν δυνάμιν, ἵνα χαράξῃ τὰς εἰκόνας μας καὶ ἐξυψηρετήσῃ τὴν ἐπιστήμην· ὀμοίως δὲ τὴν μεταχειρίζομεθα καὶ χάριν ἄλλων σκοπῶν καὶ τέλος ἡμεῖς αὐτοὶ, τὰ ἴδια ἡμῶν σῶματα καὶ αὐτὰ ἀκόμη αἱ πνευματικαὶ ἡμῶν δυνάμεις προάγονται, ζωογονοῦνται καὶ ἀκμάζουσιν ὑπὸ τὸ θάλαπος τοῦ λαμπροῦ τῆς ἡμέρας βλεφαροῦ.

Ἡ αὐτὴ ἐπίσης δυνάμις, ἡ τὰ πάντα γεννώσα, εἶνε συγχρόνως αἰτία τῆς φθορᾶς, τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ θανάτου. Τὸ αὐτὸ ἡλιακὸν φῶς, εἰς ὃ χρεωστοῦμεν τὴν πυκνὴν πῶαν τῶν λευκῶνων καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ τῶν ἀνθέων χρώματα, λευκαίνει τὰ χρώματα τῶν μεμαραμένων ὀργανικῶν ὕλων. Ἡ φλογερά θερμότης τοῦ ἡλίου ἀφαιρεῖ ὀλοκλήρους χώρας τὴν ζωηφόρον ὕγρασίαν καὶ τὰς μετατρέπει εἰς ἀγρόνους ἐρήμους· μετ' ἀκατασχέτου δυνάμεως καταστρέφει ἡ λαίλαψ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ κύματα τῶν ὀδάτων καταπλημμυροῦσι τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς. „Διότι τὰ στοιχεῖα ἀποστρέφονται τὰ ἔργα τῆς ἀνθρώπινης χειρός.“ Ἡ αὐτὴ εὐεργετικὴ καὶ καταστρεπτικὴ δυνάμις σὺν τῇ ἑλξίᾳ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, βαθμηδὸν ἐλαττοῦμεν, θὰ καταστρέψῃ ποτὲ καὶ θὰ ἐκμηδενίσῃ πᾶσαν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας ζωὴν.

Ἡ καταστροφὴ αὐτὴ δὲν μᾶς τρομάζει, οὐδ' ἐπιχειροῦ-

μεν νὰ τὴν ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα, διότι τόσον ἀπέχει ἡμῶν, ὥστε οὐδ' αὐτὴ ἡ φαντασία μας δύναται νὰ μετρήσῃ τὰ ἔτη, ἅτινα πρέπει νὰ παρέλθωσι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ὡς τέκνα ὀμως τοῦ παρόντος ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω τινὰς ἄλλας ἐπιδράσεις εὐρεν ἡ ἐπιστήμη ἐξασκουμένης ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν.

Οἱ πλεῖστοι συνεθίζουσιν κυρίως τὴν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀπάντησιν νὰ ζητῶσιν ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ. Ὁ καιρὸς εἶνε τόσον σπουδαῖος παράγων τοῦ βίου μας, ὥστε καθ' ἡμέραν ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ σκέπτεται περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ ἐπιθυμῆ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ὀρους, ἀφ' ὧν ἐξαρτῶνται τὰ ἐμμετάβλητά του φαινόμενα. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ μέγα κεντρικὸν σῶμα τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος ὀρίζει τὰς κανονικὰς συμβαινούσας γενικὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ, τὰς ὄρας τοῦ ἔτους, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ τὸ ἀποδείξωμεν, ἀλλ' αἱ ἐπιδράσεις αὐτὰ τοῦ ἡλίου, ὡς ἡ θερμότης τοῦ θέρους καὶ τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, δὲν εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὀποῖον ἐνοοοῦμεν μεταχειριζόμενοι τὴν λέξιν καιρὸν. Ἐπίσης δὲ καὶ ὅτι ἡ ἡλιακὴ θερμότης εἶνε αἰτία τῆς φορᾶς τῶν ἀνέμων, τῆς ἐξατμίσεως τοῦ ὕδατος καὶ τῆς πιπτούσης βροχῆς, δὲν μᾶς ἀρκεῖ, ἵνα τὴν θεωρήσωμεν ὡς αἰτίαν τῶν ἀνωμάλων καὶ τόσον ἰδιοτρόπων μεταβολῶν τῶν φαινομένων τούτων, ἀ' ἐν συνόλῳ συνεθίζομεν ν' ἀποκαλῶμεν καιρὸν. Καὶ ὁ παλαιὸς καὶ ὁ νέος κόσμος τῶν μεταβολῶν αὐτοῦ ὑπευδύνους ἐθεώρουν τα οὐράνια σῶματα καὶ ἴδια τὸν πιστὸν τῆς γῆς δορυφόρον, τὴν σελήνην. Καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη πολλαῖς ἀκούει τις νὰ λέγωσιν, ὅτι ὁ καιρὸς μεταβάλλεται συγχρόνως μετ' τὴν νέαν σελήνην, ἀλλὰ οὐδεὶς τῶν ἰσχυρισμῶν περὶ ἐπιρροῆς τῆς σελήνης ἐπὶ τοῦ καιροῦ δύναται νὰ ἐρεῖδηται ἐπὶ θετικῶν βάσεων, ἀφ' οὗ ἀκριβεῖς ἀριθμητικαὶ παραβολαὶ καὶ καταμετρήσεις ἀπέδειξαν τὸ ἐσφαλμένον αὐτῶν, ἀν' καὶ ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη δὲν δύναται καθ' ὀλοκλήριαν ν' ἀρνηθῆ τὸ δυνατόν τοιαύτης τινὸς ἐπιδράσεως. Τοιαύτην τινα φαίνεται ὅτι εἶνε ἰκανὴ νὰ ἐξασκήσῃ ἡ σελήνη ἔνεκα τῆς πρὸς τὴν γῆν ἐγγύτητός της. Γνωρίζομεν ὅτι καὶ παρ' ὄλην τὴν τὴν σμικρότητα, ἐν τούτοις ὡς ἡ πλησιεστέρη ἡμῶν γείτων ἑλκεν σπουδαίως τὸν ἡμέτερον πλανήτην, γνωρίζομεν ἐπίσης τὸ πρὸς ἡμᾶς ἐκπεμπόμενον φῶς της καὶ δὲν ἀγνοοῦμεν, ὅτι τὸ φῶς δύναται διαφοροτρόπως νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τὴν αὐξήσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν. Ἀπ' ἐναντίας ἡ θερμότης της, ἡ μέχρις ἡμῶν ἐξικνουμένη, εἶνε τόσον μικρά, ὥστε μόλις κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ διὰ τῶν τελείων τῆς σημερινῆς τέχνης μέσων καταρθώθη νὰ ἐξακριβωθῆ ἀφανὲς τι μόνον αὐτῆς ἔχνος, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἴσως ἀδύνατον, ὅτι μείζων τις θερμότης ἐξωτερικεύεται εἰς τ' ἀνώτερα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα, ἀκριβοῦς δ' ἐπειδὴ αἱ θερμοὶ της ἀκτῖνες ἐνταῦθα τρόπον τινὰ δαπανῶνται, διὰ τοῦτο καὶ δὲν φθάνει μέχρις ἡμῶν ἀξιονόμαστον τι αὐτῶν κλάσμα.

Τὸ δυνατόν ὀμως ἀπέχει πολὺ τοῦ πραγματικοῦ, καὶ τὸ πραγματικῶς ὑπάρχον ἀποδεικνύει μόνον ἡ παρατήρησις καὶ ἡ πείρα, ἧτις καὶ μὲν μᾶς λέγει, ὅτι ἐπενεργεῖ πως ἡ σελήνη ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' αἱ μικραὶ αὐτὰ ἐπενέργειαι δὲν ὑποπίπτουσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας καὶ καλύπτονται τέλεον ὑπὸ τῶν ἐπιδράσεων τοῦ ἡλίου. Μία ἀπλῆ σκέψις περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς νέας σελήνης ἀρκεῖ ἐκ τῶν προτέρων νὰ μᾶς καταστήσῃ πλέον ἢ δυσπίστους πρὸς τὸ φαινόμενον τοῦτο. Αἱ διάφοροι φάσεις, ὡς ἡ πανσέληνος, τὸ πρῶτον τέταρτον κτλ. συμβαίνοσι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον δι' ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς· ἐὰν πραγματικῶς αἱ φάσεις αὐτὰ ἐπέδρων

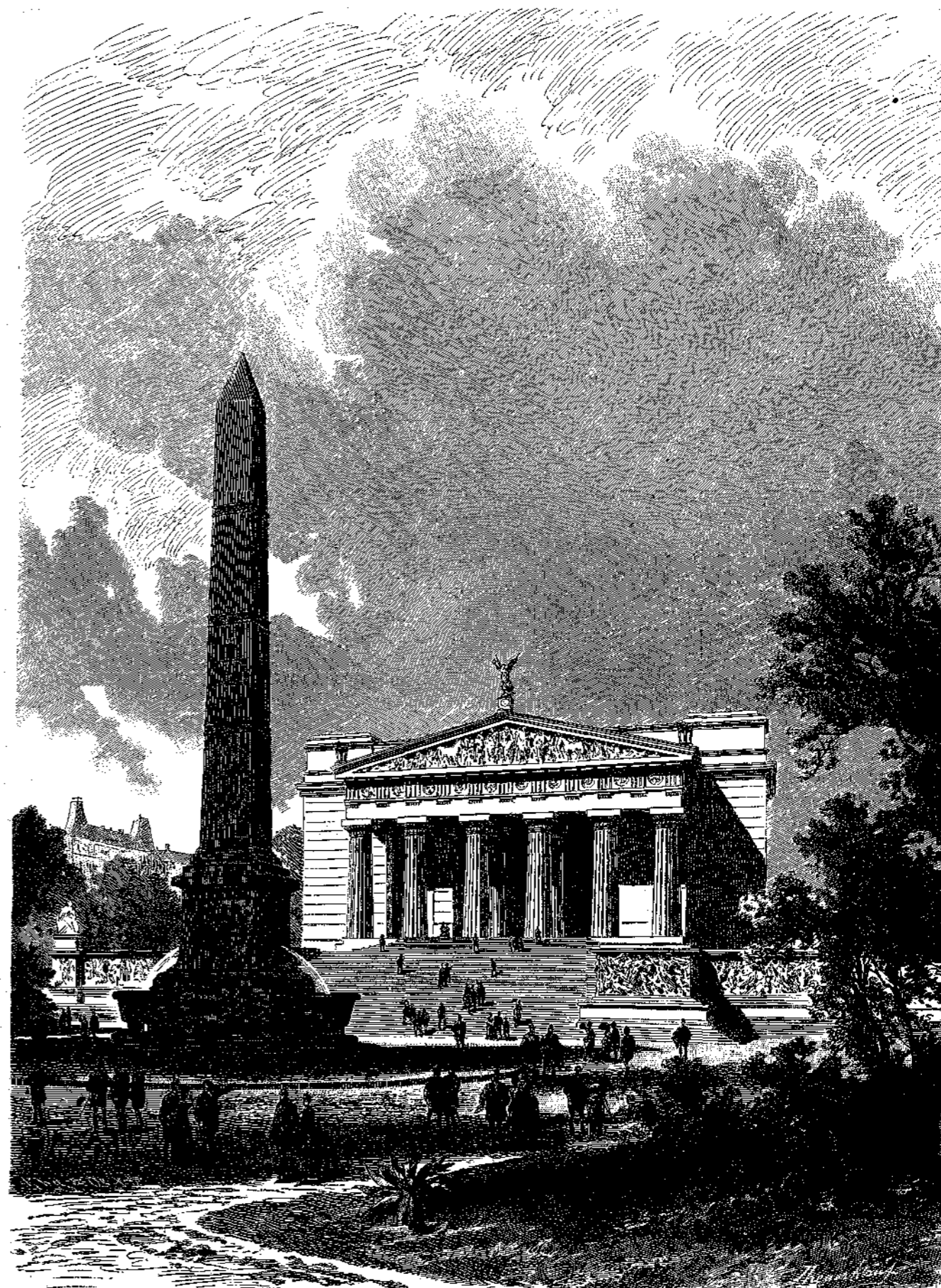
ἐπὶ τοῦ καιροῦ, οὗτος ὤφειλεν εἰς τοὺς διαφόρους τόπους καὶ χώρας νὰ ὑποστῇ τὴν αὐτὴν καὶ ἀπαράλλακτον μεταβολήν. Ὅτι πράγματι τοιοῦτό τι καὶ συμβαίνει, οὐδεὶς ἀνθρώπος, πιστεύομεν, θὰ ἰσχυρισθῇ.

Δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν, ἂν ὁ λαὸς μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη ἀποδίδει εἰς τὴν ἀγαθὴν σελήνην ἰδιότητας καὶ ἐνεργείας, αἵτινες οὔτε πρὸς τὸ μέγεθος οὔτε πρὸς τὴν φύσιν τῆς συμφωνοῦσιν, ἀφ' οὗ μόλις ἐπ' ἐσχάτων διὰ τῆς ἐρευνῆς ἐπέστημεν, ὅτι τὸ τόσον ἐξυμνούμενον τοῦτο οὐράνιον σῶμα, ἡ φιλὴ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἐραστῶν σελήνη, ὑπάρχει εἰς τὸ στερέωμα χωρὶς τὸ παράπαν νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν εὐτυχίαν ἢ κακοδαιμονίαν τῶν κατοίκων τῆς ὑψηλίου. Οὐδὲν ἄλλο οὔσα, παρὰ γυμνὴ μόνον καὶ ἔρημος καὶ διακεκαυμένη σφαῖρα, ἀνίκανος ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτῆς τοῦλάχιστον ἐπιφανείας νὰ διαθρέψῃ ἐμψυχα ὄντα, κατακυλινδεῖται ἐν αἰωνίᾳ ἀδρανείᾳ περὶ τὴν γῆν, καθὼς δὲ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀσθενοῦς φωτός τῆς ὠχιάζουσι πρὸ τῆς λάμψεως τοῦ ἡλίου, οὕτω καὶ ἅπασαι αὐτῆς αἱ ἐπιλοιποὶ δυνάμεις εἶνε ἐλάχισται καὶ μηδαμιναὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἐνεργείας τοῦ κολοσσιαίου κέντρου τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μεγαλοπρεπὴς λάμψις τοῦ ἡλίου δὲν εἶνε τέλειον διαυγῆς καὶ καθαρᾶ, καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος ἔχει τὰς κηλίδας του, διὰ νὰ ἴδωμεν δὲ αὐτὰς χρειάζομεθα ἐν ἀπλοῦν ἀστρονομικὸν τηλεσκόπιον καὶ ἐνίοτε μάλιστα οὔτε κἀν τοῦτου ἔχομεν ἀνάγκην, διότι προσλαμβάνουσι τοσαύτας διαστάσεις, ὥστε νὰ φαίνονται καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἄσπλον ὀφθαλμόν. Αὐτὰ καὶ μόνον αἱ ἡλιακὰ κηλίδες ἐπενεργοῦσιν ἐπὶ τὴν γῆν πλείοτερον, παρ' ὅσον ἅπας ὁ ὄγκος τῆς σελήνης. Εἰς τὸν δι' ἀμαυρᾶς ὕαλον ἐξωπλισμένον ὀφθαλμόν φαίνονται ἐν τῷ τηλεσκοπίῳ ὡς σκοτεινὰ καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λοιπὴν φωτεινὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἡλίου σχεδὸν ὡς μέλαινα θέσεις σχήματος ὄλως διόλου ἀκανονίστου. Τὰς βλέπομεν παραγομένης, βαθμηδὸν μεταβαλλομένης καὶ πάλιν ἐξαφανιζομένης, ἐνίοτε πολλαπλασιαζομένης, ἄλλοτε δὲ ἐλαττωμένης καὶ τέλος ὄλως ἐκλείπουσας. Διαρκεῖς λοιπὸν καὶ συστηματικὰ παρατηρήσεις ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ ἀστάθεια αὐτῆ τοῦ πλῆθους τῶν ἡλιακῶν κηλίδων ἐπαναλαμβάνεται κανονικῶς κατὰ ὀρισμένα χρονικὰ διαστήματα, ἥτοι ἀπὸ πᾶν ἐνδέκατον ἔτος αὐξάνεται καὶ μειοῦται ἐναλλάξ ὁ ἀριθμὸς τῶν κηλίδων. Περὶ τῆς αἰτίας τοῦ φαινομένου τοῦτου ἡ ἐπιστήμη δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ μᾶς διαφωτίσῃ ἐπαρκῶς, εὔρεν ὁμῶς, ὅτι τοῦτο συνδέεται πρὸς τινὰ ἐπίγεια φαινόμενα, συμβαίνοντα κατὰ τὴν αὐτὴν τοῦ χρόνου περίοδον. Ἐν τῶν φαινομένων τούτων εἶνε τὸ βῆρειον σέλας, συχνότερον ἀναφαινόμενον καθ' ὃν χρόνον πολλαπλασιαζόνται καὶ αἱ κηλίδες, καὶ τὸ ἐναντίον. Ἐτερον φαινόμενον εἶνε αἱ κυμάνσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἐπειδὴ δὲ αὐταί, ὡς καὶ τὸ βῆρειον σέλας, αἰτίαν ἔχουσι τὸν γήινον μαγνητισμόν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ περίοδος τῶν ἡλιακῶν κηλίδων εἶνε αἰτία τῆς ἀντιστοίχου περιόδου τῶν μεταβολῶν τοῦ μαγνητισμοῦ τῆς γῆς. Εὐνόητον εἶνε, ὅτι αἱ τελευταῖαι αὐταὶ δὲν μένουσιν ἀνεπιρροῆς ἐπὶ ἄλλων φαινομένων τῆς ἐπιγείου φύσεως, ἂν ἡ ἐξέτασις ἀποτελεῖ ἓνα τῶν μελλόντων σκοπῶν τῆς ἐπιστήμης. Ὀλιγωτέρας γνώσεις ἔχομεν περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἡλιακῶν κηλίδων πρὸς τὴν κατάστασιν τοῦ καιροῦ. Τινὲς τῶν παρατηρητῶν διασχυρίζονται, ὅτι καθ' ὡς ἐνιαυτοὺς πολλαπλασιαζόνται αἱ κηλίδες ἔχομεν τὸ θερος ἔτη καὶ θερμόν, καθ' ὡς δὲ ἐλαττόνονται, ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν, ἄλλοι δὲ πάλιν λέγουσιν,

ὅτι παρόμοιον τι συμβαίνει καθ' ὅσον ἀφορᾷ πρὸς τὴν συχνότητα τῶν θυελλῶν, τῶν ἀνεμοστροβίλων, τῶν σιφῶνων, καὶ ἄλλων μετεωρολογικῶν φαινομένων. Καὶ καὶ μὲν αἱ θεωρίαι αὐταὶ ἔχουσιν ἀνάγκην ἀκόμη νὰ ἐπικυρωθῶσι καὶ ὑπὸ ἄλλων μακρῶν καὶ συνεχῶν παρατηρήσεων, ἀλλ' ἐν τούτοις γνωρίζομεν τοῦλάχιστον μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἡ περίοδος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐξασκεῖ ἐπιδρασιν ἐπὶ τῶν φαινομένων τῆς γῆνης φύσεως. Ἄς μὴ μεμφώμεθα τὴν σημερινὴν ἐπιστήμην, ὅτι δὲν ἐνεβάθυνεν εἰς ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν φυσικῶν τούτων νόμων. Ἐπὶ ὀλοκλήρους χιλιετηρίδας τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐπλανᾶτο τῆδε κάκεισε ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμαις, οὐδὲν δὲ σχεδὸν ἔπραξε πρὸς ἐξακριβῶσιν τῶν πραγματικῶν καὶ ἀληθῶν τῆς φύσεως νόμων. Μόλις ἀπὸ τινων ἑκατοταετηρίδων χρονολογεῖται ἡ ἀφύπνσις τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης, ἐξ ὅτου καὶ πρῶτον ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι πραγματικῶς νὰ παρατηρῶσι καὶ νὰ ἐρευνῶσιν. Ἐκτοτε ἡ ἀνθρωπότης ὀλονεν ταχύτερον προβαίνει εἰς τὴν γνῶσιν τῆς φύσεως· ὅτι δὲ πάλιν ἀπέχει μακρὰν τοῦ σκοποῦ, ὅτι βλέπει καθ' ἑκάστην πρὸ ἑαυτῆς ἀναφαινόμενα νέα καὶ πάντοτε νέα ζητήματα, καὶ ὅτι πάντοτε εὐρύνεται ἡ ἀποψὶς πρὸς ἄγνωστα εἰς ἐπὶ ἀντικείμενα τῆς ἀνθρωπίνης σπουδῆς, οὐδεὶς νομίζομεν, θὰ τὴν κατηγορήσῃ διὰ τοῦτο. Τὸ μόνον καὶ ἀληθῶς ἐξαισιον θέλητρον τοῦ ἄλλως τόσον εὐτελοῦς ἀνθρώπινου βίου ἐγκτεται ἀκριβῶς ἐν τῷ χάριν μαθῆσεως ἀγῶνι, ἐν τῇ πάλῃ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἐν τῇ ἐξυπηρετήσῃ τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ καλοῦ καὶ ἐν τῇ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπῃ.

Μέχρι τοῦδε ὠμιλήσαμεν μόνον περὶ τῶν δύο οὐρανίων σωμάτων, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, τὰ ὅποια ἡ ἐπιστήμη μᾶς ὑποδεικνύει ὡς ἐξασκοῦντα ὅπωςδὴποτε ἐπιρροὴν τινὰ ἐπὶ τὴν γῆν. Ἐχουσιν ἄρα γε, ἐρωτῶμεν ἤδη ἐν τέλει, καὶ τὰ λοιπὰ σώματα, ἰδίᾳ δὲ ἡ μεγάλη στρατιὰ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων φυσικὴν τινὰ δύναμιν, ἐξικνουμένην ἀπὸ τῶν ἀκαταμετρήτων ἐκείνων ἀποστάσεων μέχρι τῆς γῆς καὶ συμμετέχουσιν εἰς τὰς τύχας τῶν κατοίκων τῆς ὑψηλίου; Βεβαίως μυριάδες ἡλίων εἶνε οἱ ἐκεῖ ἐπάνω σπινθηροβόλοῦντες ἀστέρες, ἕκαστος πηγὴ ἀνεξαντλήτων φυσικῶν δυνάμεων, ἀλλ' οὗτοι τόσον ἀπέχουσιν ἡμῶν, ὥστε καὶ αὐτῆς τῆς τολημοστάτης φαντασίας αἱ πτέρυγες παραλύονται, ἅμα ὡς θελήσῃ νὰ διασχίσῃ τὰς ἀποστάσεις ταύτας διὰ τῆς πτήσεως τῆς διανοίας. Ἡ ἡμέτερος ἥλιος ἀπέχει τῆς γῆς 20 ἑκατομύρια μιλίων. Διὰ νὰ κάμωμεν δοκιμὴν οὐχὶ νὰ παραστήσωμεν τὴν ἀπόστασιν ταύτην, ἀλλὰ νὰ ὑποδείξωμεν τὸ ἀδύνατον τῆς τοιαύτης παραστάσεως, παρατηροῦμεν, ὅτι μία ἀτμομηχανή, ἔχουσα 15 μέτρων ταχύτητα κατὰ δευτερόλεπτον, θὰ ἐχρειάζετο 313 ὀλόκληρα ἔτη ὡς διατρέξῃ τὸν δρόμον τοῦτον. Γνωρίζομεν τὸ λοιπὸν 10 ἕως 15 ἀπλανεῖς ἀστέρες, τόσον ἐγγὺς ἡμῶν κειμένους, ὥστε ἠδυνήθημεν ὡς ἐγγύστα νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν ἀπόστασιν των· καὶ ὁ μὲν ἔχει ἀπόστασιν 200,000 φορές μεγαλειτέραν τῆς τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ δὲ 400,000 φορές, ἥτοι ἀπέχει ἡμῶν 8,000,000,000,000 μίλια. Διὰ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν λοιπῶν ἀπλανῶν ἀστέρων πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν πολὺ μεγαλειτέρας ἀποστάσεις, οὕτως ὥστε, ὅσας ἤδη ὑφώμεν τὰ βλέμματά μας πρὸς τὸν οὐρανόν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ φωτεινὴ ἀκτίς, ἡ ἀπὸ τινος τῶν ἀστέρων του μέχρι τοῦ ὀφθαλμοῦ μας φθάνουσα, ἴσως ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν πρὸ ἑκατῶν καὶ πρὸ χιλίων ἐτῶν, ἂν καὶ τὸ φῶς ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς δύναται ἐπτάκις νὰ διατρέξῃ ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Ὅπως ἄρα πάντες οἱ μακρονοὶ ἐκεῖνοι ἥλιοι καὶ εἰς τὰ ἰσχυρότατα τῶν ἀστρονομικῶν τηλεσκοπίων

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ.

Εκ τῆς ἐν Βερολίῳ καλλιτεχνικῆς ἐκδόσεως.

φαίνονται ως μικρά φωτεινά στίγματα, μόλις δυνάμενα να μετρηθώσιν, ούτω και η επί την γήν επίδρασις των δέν δύναται, παρά να καταλήγη εις τὸ μηδέν. Ἄπαντα ἡμῶν τὰ ἀπειροπληθῆ ταῦτα σώματα ἴσως ἐπιδρῶσιν ἐφ' ἡμῶν διὰ τοῦ φωτός, τῆς ἔλξης καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων, καὶ ἐὰν ἴσταντο συμπεπυκνωμένα ἐν τῇ αὐτῇ θέσει τοῦ οὐρανοῦ, θὰ ἠδυνάμεθα βεβαίως νὰ ὑπολογίσωμεν τὴν ἐνέργειάν των, ἀλλ' ὅπως εἶνε ἤδη διεσπαρμένα καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατὰ τὴν βραχίαν διάρκειαν τοῦ βίου ἐνὸς ἀνθρώπου ἀκίνητα σχεδὸν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει παραμένοντα, οὐδὲν σημεῖον παρέχουσιν ἡμῖν τῆς ὁποιασδήποτε ἐνεργείας των. Ἄλλως ἔχει βεβαίως τὸ πρᾶγμα, ὅταν στρέφωμεν τὰ

βλέμματά μας πρὸς τὴν αἰωνιότητα, κατὰ τοὺς νόμους τῆς ὁποίας καὶ οἱ ἀπλανεῖς μεταβάλλονται, καὶ αὐτοὶ κινουῦνται μετ' ἀνυπολόγιστον ταχύτητα, σχεδὸν ἀοράτου εἰς τὸν μακροσπασμένον τοῦ ἀνθρώπου ὀφθαλμόν. Ὁ ἡμέτερος ἥλιος καὶ σὺν αὐτῷ πάντες οἱ πλανῆται καὶ οἱ κομήται τοῦ συστήματός του κινουῦνται ἐν τῷ σύμπαντι, ἄλλοι δὲ ἥλιοι σπεύδουσιν εἰς προὔπαντησιν αὐτῶν, ἢ ἐξαφανίζονται εἰς τὰς ἀχανεῖς καὶ ἀοράτους ἀποστάσεις. Τίνας ὅμως μεταβολὰς τοῦ σημερινῷ μας κόσμου προσεχέδιασεν ἢ παντοδύναμος δημιουργὸς δύναμις ὡς ἐπακολούθημα τῶν κινήσεων τούτων, ὁ ἀσθενὴς ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπινου γένους εἶνε ἀδύνατον νὰ προῖδῃ.

ΚΥΝΕΣ ΑΛΙΕΥΤΙΚΟΙ.

Εἶνε πασίγνωστον, ὅτι ὁ κύων εἶνε ἐν τῶν χρησιμωτέρων, ἴσως τὸ χρησιμωτάτων πάντων τῶν κατοικιδίων ζώων καὶ ὅτι ἔχει τὴν νοσημοσύνην, ὥστε εἰς πολλὰς καὶ διαφόρους ἐργασίας νὰ δύναται νὰ βοηθῆ, ἐνίοτε δὲ καὶ ν' ἀντικαθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον. Ἀπίστευτον ὅμως θὰ φανῆ εἰς τοὺς πλείστους, ὅτι μεταξὺ τῶν κυνῶν ὑπάρχει καὶ γένος τι, τὸ ὁποῖον χάριν ἀλιείας ἐξέρχεται εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω, διότι τὰς πληροφορίας, αἱ παραθέτομεν κατωτέρω, ἠρύσθημεν ἐκ τινος ἐκθέσεως ἀτόπτου μάρτυρος, ἔχοντος πάντα τὰ προσόντα τῆς ἀξιολογίας

Εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς βορείου Οὐαλίας ἀπέναντι τῆς Ἰρλανδίας καίτῃ ὁ κόλπος τοῦ Colwyn, ἔχων πλάτος πέντε περίπου ἀγγλικῶν μιλίων καὶ μήκος οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν ἑξ. Ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης δυτικῆς ἐσχάτιας τοῦ κόλπου τούτου, σχηματιζομένης ὑπὸ στενῆς καὶ ἀμυδάους λωρίδος γῆς, εὐρίσκειται παράδοξόν τι οἰκοδόμημα, παραπλήσιον πρὸς πρόχωμα ἢ προκυμαίαν, ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἐκτισμένην. Ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς ὑπερμεγέθη καὶ εὐρέαν ὄνιν, ἀνοιγομένην πρὸς ἀνατολὰς ἤτοι πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ κόλπου, τὸ δὲ κῶλον αὐτῆς τμήμα, κείμενον ἐν τῇ θαλάσῃ, φέρει ἐπὶ τῆς ἐξωτάτης αὐτοῦ θέσεως ἄνοιγμα στενὸν καὶ κυκλιδωτόν, οὕτως ὥστε πάντα τὰ ζῶα τὰ ἀπαῖ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ χώρου παραπλανηθέντα δὲν δύναται πλέον νὰ διακλυθῶσιν. Τὸ πρόχωμα τούτου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀγγλοὶ ὀνομάζουσιν a wear, θεμελιούται ἐπὶ λίθων μεγάλων ἐπ' ἀλλήλους τεθειμένων καὶ ὑπερέχει τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὅσον εἶνε καὶ τὸ βάθος αὐτῆς κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἰς τὴν ἐξωτάτην λοιπὸν αὐτοῦ πλευράν, ἐκεῖ ὅπου καὶ τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ἄνοιγμα, εἶνε ὑψηλότατον τὸ πρόχωμα, ταπεινούται δὲ βαθμηδὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς. Οὐ μακρὰν τοῦ κτισμάτος τούτου καίτῃ τὸ χωρίον Llandvillo, οἰκούμενον ὑπὸ εὐαρέθμων ἀλιέων, οἵτινες εἶνε καὶ ἰδιοκτῆται τοῦ προχώματος, ἴσως δὲ καὶ ἐφευρέται τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἀλιείας, διότι οὐδαμῶς ἠκούσθη μέχρι τοῦ νῦν, ὅτι τὴν τέχνην τῶν ἀλιέων δύναται νὰ τὴν ἐξασκήσῃ καὶ κύνας.

Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς καλιπρωίας τὸ ὕδωρ κατακαλύπτει τὴν ξηράν, μετ' αὐτῆς δὲ καὶ τὸ πρόχωμα, πᾶν δὲ ὅτι συναποφέρει μεθ' ἑαυτῆς ἐκ τοῦ ἕξω πελάγους, ὅλον ἰχθυῶν, καρκίνους, θαλάσσια φύκη κτλ. μένει, ἐπελθούσης τῆς ἀμπώτιδος, κεκλεισμένον ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ προχώματος καὶ περιπίπτει εἰς αἰώνιον ἀχμαλώσιαν. Τὸ εἶδος τούτου τῆς ἀλιείας εἶνε πάντοτε λίαν ἐπικερδὲς καὶ γόνιμον, ἀν καὶ δὲν

εἶνε πάντοτε πολλὴ καὶ σπουδαία ἢ ὑπὸ τῶν ὕδατων ἀκόπως εἰς τοὺς ἀλιεῖς προσφερομένη ἄγρα. Ἡ κυρίως ἀλιεία ἀρχίζει, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ ὕδωρ παύσῃ ὑφούμενον. Οἱ ἀλιεῖς προσέρχονται μετὰ δίκτυα καὶ τοὺς νοήμονας κύνας των καὶ εἰσέρχονται πάντες εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ προχώματος ὕδωρ, ὅπου ἀν ἦνε τούτο ἀβαθές, συλλέγουσι δ' ἐνταῦθα ἄνευ πολλῆς δυσκολίας πᾶν ὅτι ἐγκατέλειψεν ἢ καλίπρωια μόνον εἰς τὴν τύχην του, ἤτοι ἰχθύς, ἀστακούς, ὄστρεϊδια, κτένια καὶ τὰ παρόμοια. Οἱ κύνες συνοδεύουσι τοὺς κυρίους των καὶ προπορεύμενοι αὐτῶν ἀνιχνεύουσι τοὺς ἐν τῷ ὕδατι ἰχθύς, ἀπαράλλακτα ὅπως ἰχνηλατοῦσι τὰ θηράματα οἱ κυνηγετικοὶ ἐξάδελφοί των, καὶ ἀνευρόντες αὐτοὺς προσκαλοῦσι δι' ὕλακῶν τοὺς κυρίους των, διὰ νὰ τοὺς συλλέξωσιν, ἢ συλλαμβάνουσιν αὐτοὺς οἱ ἴδιοι καὶ τοὺς φέρουσι εἰς τὰς πρὸς συλλογὴν τῶν ἰχθύων ὠρισμένας κοφίνους. Οὐδέποτε συμβαίνει κύων τις τὰ δῆξῃ ἢ νὰ βλάψῃ τὸν ἀγρευόμενον ἰχθύν, ὅστις συλλαμβανόμενος ὑπὸ τοῦ δωκτοῦ του ἀπὸ τοῦ τραχήλου μάτην ἀγωνίζεται ν' ἀπαλλαγῆ τῶν ὀδόντων του. Τὸ γένος τῶν κυνῶν τούτων ἔχει τὸς τρίκας μακράς, τὸ χροῖμα μέλαν καὶ λευκόν, καὶ τὸ σῶμα μικρότερον τοῦ συνήθους παρ' ἡμῶν γένους τῶν θηρευτικῶν κυνῶν. Ἡ κυρία ὑπηρεσία αὐτῶν ὅμως δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐξάγῃσι τῆς ἰλύος τοὺς ἀχμαλώτους ἰχθύς, ἀλλ' ἐνεργὸν μέρος λαμβάνουσι κυρίως, ἀφ' οὗ τὸ ὕδωρ ἐξέρρουσε καθ' ὅλοκληρίαν καὶ τὸ ἐντὸς τοῦ προχώματος ἕδαφος ἐμεινεν ὅλος γυμνόν. Ἡ θάλασσα ἀφῆκεν ἐντὸς αὐτοῦ παντοειδῆ θαλάσσια φύκη εἰς μεγάλας ποσότητας καὶ ἐντὸς αὐτῶν, ἐχόντων πολλαίαις ὕψος ἄνω τῶν τεσσάρων, πέντε καὶ ἕξ ποδῶν, εὐρίσκονται περιωρισμένοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ μεγαλείτεροι καὶ παχύτεροι ἰχθύς. Τὰς φυτικὰς ταύτας σφραῖας χρέος ἔχουσιν οἱ κύνες ν' ἀνασκάψωσι καὶ νὰ ἐξαγάγωσιν ἐξ αὐτῶν ὅλους τοὺς ἰχθύς, τοὺς ὁποίους ἢ προσάγουσιν οἱ ἴδιοι εἰς τοὺς κυρίους των ἢ δι' ὕλακῶν προσκαλοῦσι τούτους νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ μέρος τῆς ἀνασκαφῆς. Ἀγρεύονται δὲ ἐνταῦθα συνήθως βέγγαι καὶ λαμπροὶ ἀττακέις, ὧν τινες ἔχουσι μήκος δύο ποδῶν καὶ βάρος οὐχὶ κατώτερον τῶν τεσσάρων καὶ πέντε ὀκάδων, τοὺς μεγάλους δὲ τούτους ἰχθύς συλλαμβάνουσι κατὰ προτίμησιν οἱ κύνες καὶ φέρουσιν αὐτοὺς πρὸς τοὺς κυρίους των χωρὶς ποτε νὰ ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ τὴν ἄγραν των, διότι ἦτο πάρα πολὺ βαρεῖα, ἢ διότι ἐσφάδαζεν ἐν ἀγωνίᾳ ὑπὸ τοὺς ὀδόντας των.

ΚΑΚΟΗΘΕΙΑ.

Κατὰ τινὰ ὠραίαν ἑαρινὴν πρωΐαν
— Ὡ! εὐγενὴς Ἀναγνώστρια, μὴ νομίσητε ὅτι εἶμαι ὀλίγον ἠσκημένος εἰς τὴν τέχνην τοῦ γράφειν, καθ' ἣν μάλιστα ἐποχὴν τοσαύτη παρέχεται πρὸς τοῦτο εὐκαιρία καὶ ἀνεσις. Ἴσως ἀπαιτεῖτε ν' ἀρχίσω μεγαλοπρεπῶς καὶ ποιητικῶς. Τοῦτο ἀποφεύγω πάντοτε, ὁσάκις πρὸ πάντων ὁ λόγος πρόκειται περὶ φυσικῶν καλλόνων καὶ πρὸς τοῦτο ἔχω διπλὴν πρόφασιν, ἀφ' ἐνὸς δηλ. ὅτι τὸ ζήτημα εἶνε ἀπο πολλοῦ ἐξηγητημένον, καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι παραδέχομαι, ὅτι δὲν πάσχετε τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς δαιμονιωτέρους αὐτοὺς ζωγράφους. Ἄλλως τε σήμερον μ' ἐνδιαφέρει μόνον ὁ ἄνθρωπος καὶ αἱ αἰώνια μεταβολαὶ τῆς ψυχῆς του. Μὴ θεωρήσητε λοιπὸν τὴν περιγραφικὴν ἀφασίαν μου ὡς ἀδεξίαν ὑπεκφυγὴν προφανοῦς ἤττης μου, διότι εἶμαι ἔτοιμος νὰ Σᾶς ἐνθυμίσω τὸν μέγαν Σαίξπηρ — ὅστις ὅμως, ἐν παρόδῳ λεχθῆτω — δὲν θὰ ἐστενοχωρηῖτο ποτὲ διὰ τὸ πνεῦμά του, νομίζω — ὅστις ἀντὶ πάσης ἄλλης διακοσμῆσεως τῶν σκηνῶν ἐκρέμα ἐπὶ τοῦ τοίχου μικρὰν πλάκα, ἐφ' ἧς ἔγραφε κατὰ τὰς περιστάσεις „ὁδὸς ἐν Λονδίνο“ „παράκτιον δάσος“ καὶ τὰ παρόμοια. Τὸ αὐτὸ ἔπραξα καὶ ἐγὼ, ἀρχίσας τὴν συντομωτάτην διήγησίν μου διὰ τετριμμένης φράσεως καὶ εὐθὺς μετέβην εἰς τὴν μακρὰν ταύτην παρέκβασιν διὰ νὰ λάβητε καιρὸν, θέτουσα τὴν φαντασίαν Σας εἰς ζωηρὰν κίνησιν, καὶ συμπληρώσητε ὠραίαν τῆς φύσεως εἰκόνα μετὰ ὅλας τὰς καλλωνὰς καὶ τὴν λαμπρότητα ἑαρινῆς πρωΐας.

— Τὸ ἐκάματε; Σᾶς εὐχαριστῶ, καὶ προχωρῶ.
Κατὰ τινὰ λοιπὸν ὠραίαν ἑαρινὴν πρωΐαν νεανίας τις περιπατεῖ εἰς κεντρικὴν ὁδὸν τῆς πόλεως

— Ἦθελα νὰ Σᾶς ἐρωτήσω ἀν ἦσθε αὐστηρὰ ὡς πρὸς τὴν μυθιστοριογραφικὴν ὀνοματοθεσίαν, ἐγὼ ὅμως προτιμῶ νὰ πληρῶ τὰ τοιαῦτα κενὰ δι' ἀποσιωπητικῶν, καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς παραλογωτέρας ὀρέξεις μου νὰ στέλλω τὰς φιλησύχους ἀναγνωστρίας εἰς μακρὴν ταξείδιον. Ἄν ὅμως ἔχετε ἐναντίαν γνώμην, ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ διακόψω τὸ ποιητικὸν μου τοῦτο δοκίμιον, διότι δὲν ἀνέχομαι τὰς διακοπὰς καὶ τὰς ἀντιρρήσεις τῶν ἄλλων, ἀρέσκομαι δὲ εἰς μικράς, ὡς βλέπετε, παρεκβάσεις, μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν οικονομίαν τοῦ χρόνου καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιθανότητων τῆς διηγήσεώς μου. Ἐγὼ δὲν δύναμαι ἀμέσως καὶ εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς νὰ τελειώσω σφετερισμὸν κληρονομίας ἢ τὴν ζωὴν ὑπηρετρίας. Ξεῦρετε, τὰ τραγικὰ ἔρχονται πάντοτε εἰς τὸ τέλος καὶ μετὰ τὴν ὑπομονήν.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ νέος ἐκράτει ἀλεξιβρόχιον εἰς τὴν χεῖρα, περιστρέφε δ' αὐτὸ ταχέως καὶ παραφόρως εἰς τὸν ἀέρα.

Τὶ πράγματα ὅμως συμβαίνουν κατὰ τοιαύτας ἑαρινὰς πρωΐας! Δύνην τεραστίου μαγνήτου ἀνέλκει τὸ ἔαρ ἐκ τῶν βαθυτάτων μυῶν τῆς καρδίας μας πάντα γλυκὴν πόθον, πᾶν ἀόριστον αἰσθημα, πᾶσαν ὀρμὴν καὶ κλίσιν, ἀνεκλάλητος συγκίνησις καὶ παραγῆ καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον, ἀγνωστὸν δὲ κατὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ποικίλων αἰσθημάτων ἀν εἶμεθα δυστυχεῖς ἢ εὐτυχεῖς. Ὅλοι λέγουσι, ὅτι τὰ περισσώτερα καὶ ὠραιότερα ἑαρινὰ ἄσματα στιχοιουργοῦνται κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἰσχυρισμὸς σχολαστικῶν γραμματολόγων εἶνε κατ' ἐμὲ ἀβάσιμος. Ἐξ ἰδίας πείρας τοῦλάχιστον δύναμαι νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι κατὰ τὰς ἑαρινὰς πρωΐας πολλὰ ποιήματα κατασκευάζονται. Ἄλλο ζήτημα εἶνε τῶρα τὸ τῆς ποιότη-

τος, διότι ὁ κόσμος ὀλίγον φροντίζει σήμερον περὶ αὐτῆς καὶ μάλιστα εἰς τὰ φιλολογικὰ εἶδη. Ὅταν αὐτὴ ἡ φύσις παρουσιάζεται ὡς θεῖόν τι ποίημα, ὡς εὐχρον καὶ μελωδικὸν ἄσμα, τότε ἡ ταλαίπωρος τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀκατασχέτου λυρικῆς ὀρμῆς. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται τὸν θεὸν εἰς τὸ στήθος του, ἀρπάζει . . . τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ προσπαθεῖ νὰ κάμη στίχους, ἄλλος πάλιν ἀγωνίζεται κατ' ἄλλον τρόπον ν' ἀπαλλαγῆ τῆς συγκινήσεώς του. Ἐὰν δὲ κατὰ τύχην κρατῆ ἀλεξιβρόχιον εἰς τὴν χεῖρα, ὠθεῖται ὑπὸ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐσωτερικῆς ὀρμῆς νὰ περιστρέφῃ αὐτὸ μετ' ἐμπνευσμένης ταχύτητος ὡς τροχὸν εἰς τὸν ἀέρα. Διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ μάλιστα τὸ τελευταῖον τοῦτο μετὰ μανιώδους ταχύτητος, δὲν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἦνε πολὺ μεγάλος ὁ ἐσωτερικὸς πόθος, τὸν ὁποῖον διεγείρει, ὡς ἔλεγον ἀνωτέρω, ἢ καλλονὴ τῆς ἑαρινῆς πρωΐας· τοιαῦτα ἀλεξιβρόχια κινουῦνται ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὴν παλάμην νέου ἀνδρός, καὶ μάλιστα ἀν τύχῃ οὗτος πανεπιστημιακῆς παιδείσεως.

Καὶ ὁ ἡμέτερος ἦρως μετὰ τὸ δεικνύον ἀλεξιβρόχιον ἦτο διδάκτωρ καὶ καταμαγευμένος ἐκ τῆς ὠραίας ἑαρινῆς πρωΐας. Φαντασθῆτε τῶρα τὴν ἐργασίαν, εἰς ἣν εἶχεν ὑποβληθῆ τὸ ἀτυχεῖς ἀλεξιβρόχιόν του. Ἐκ τῶν πολλῶν περιστροφῶν εἶχε χαλαρωθῆ ὀλίγον ὁ μηχανισμὸς καὶ τοῦτο ἦτο πρόσθετος ἀφορμὴ, παρακινούσα τὸν διδάκτορα νὰ περιστρέφῃ τὸ ἀλεξιβρόχιόν του μετ' αὐξούσης πάντοτε ἀγριότητος. Συγχρόνως δ' ἔλεγε „μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ πετάξῃ αὐτὴ ἡ ὀμβρέλλα εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ μὴ μείνῃ εἰς τὸ χεῖρ μου μονάχῃ τὸ μπαστούνι! Ἐμπρὸς λοιπὸν! Φρρρρ!“ Καὶ οὕτως ἐξηκολούθει μετὰ λυσώδους ὀρμῆς τὸ περιστροφικὸν ἔργον του.

Ἄλλὰ πράγματι συνέβη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συμβῆ, τὸ ὁποῖον ὅμως εἰς τὴν περίστασιν ταύτην φυσικώτατα ἠδύνατο νὰ συμβῆ καὶ ὅπερ ἐπὶ τέλος ἠδύνατο νὰ προῖδωσι καὶ ὀλιγώτερον νοήμονα ὄντα. Τὸ περιστρεφόμενον δηλ. ἀλεξιβρόχιον προσέκρουσεν ὀπισθεν τοῦ νέου εἰς ἀπίστευτον ἐμπόδιον, ὁπότεν ἠκούσθη ἐλαφρὰ κραυγὴ καὶ ἀμέσως κατόπιν θόρυβος καταπεσόντος ἀντικειμένου. Ὁ νέος ἔστη ἐπὶ μικρὸν ὡς ἀπολελιθωμένος, εἶτα ἐστράφη φρικῶν καὶ εἶδεν ἐμβρόντητος τὴν καταστροφήν, ἧς αὐτὸς ἦτον ὁ ἀπαίσιος ἐργάτης. Τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ πρόσκομμα ἦτο ραδινώτατον πρόσωπον νεανίδος, ἢ κραυγὴ εἶχε διαφύγει ζεῦγος δροσερωτάτων καὶ ὑπὸ τοῦ ἄλλοις συνεσταλμένων χειλέων καὶ τὸ διὰ τῆς καταπτώσεως πλαταγῆσαν ἀντικείμενον ἦτο μέγα καὶ διὰ τεραστίου μονογράμματος κεκοσμημένον χαρτοφυλάκιον.

Ὁ ἀτυχεῖς νεανίας ἔγινεν ἔρμαιον βαθυτάτης ἀπελπισίας καὶ συντριβῆς, ἐνῷ ἡ νεάνις εἶχε διὰ τῶν χειρῶν κεκαλυμμένον τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ ἄλλοις, μόλις δὲ ὁ ἡμέτερος πρῶην στροφῆς τοῦ ἀλεξιβρόχιου ἐπρόφρασε νὰ κάμη τὰς ἐξῆς δύο καθ' ἑαυτὸν παρατηρήσεις: πρῶτον, ὅτι ἐσχηματίσθη ἐρυθρὰ ἀμυγὴ ἀπὸ τοῦ μετώπου παρὰ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν μέχρι τῆς παρεῖας, καὶ δεύτερον, ὅτι ποτὲ δὲν ἔγινε δι' ἀλεξιβρόχιον ἄλλη μεγαλύτερα καταστροφή εἰς τὸσον ἐράσιμον πρόσωπον. Ἀμέσως λοιπὸν ἐσπευσε νὰ κατεποντισθῆ εἰς ὠκεανὸν συγγνωμῶν, εἶπεν ὅτι ἐθεώρει ἑαυτὸν ὡς το τερατωδέστερον ἐπὶ γῆς πλάσμα — νὰ κτυπήσῃ τὸσον ἀσχημὰ τὸσον ὠραῖον πρόσωπον! — πῶς δὲν ἦνοιγεν ἢ γῆ νὰ τὸν

καταπήλη! και έπεσεν εις τὰ γόνατα επί του κατά γής χαρτοφυλακίου, έρριψε μετ' ευέξηγής του όρμηής μακράν τὸ δλέθριον άλεξιβρόχιον, έλαβε κατόπιν τὰς χείρας τῆς άλγούσης και διά τὸ πεισθῆναι ήτι ή πληγή δέν ήτο θανατηφόρος έτετραγώνισε τούς κύκλους τῶν όφθαλμῶν του, άνήγειρε κοσμίως τὸ χαρτοφυλάκιον και τὸ μαιοφόρον άλεξιβρόχιον και ειπε μετα συντετριμμένης φωνῆς:

— Έλάτε, κυρία, επιτρέψατέ μοι νὰ Σᾶς συνοδεύσω. Μαζεύονται άνθρωποι τριγύρω μας, και ή θα με προσβάλουν — και καλὰ νὰ μοῦ γείνη, τὸν άπρόσεκτον! — ή θά με άπαγάγη ὁ άστυνομικός κλητήρ, διότι εγὼ εἶμαι έτοιμος νὰ όμολογήσω, ὅτι εἶμαι άξιος άγχόνης. Σᾶς πονεῖ πολύ;

Η νεάνις κατένευσε, συγχρόνως εβάρδιζε πλησίον του και έκράτει πάντοτε με τὸ ρινόμεάκτρον τὸ προσβληθέν μέρος, τὸ όποσον πράγματι τῆ έπροξένει πολλούς πόνους.

— Επιτρέψατέ μοι, κυρία, νὰ Σᾶς προσφέρω τὸν βραχιονά μου, διότι κλονεῖσθε. Κυρίως έπρεπε νὰ Σᾶς προσφέρω άμαζαν, άλλ' έν πρώτοις ίσως δέν ήθέλετε μ' επιτρέψει νὰ Σᾶς συνοδεύσω, και εγὼ έχω σκοπὸν νὰ μή Σᾶς άφήσω πρὶν με συγχωρήσετε καθ' όλοκληρίαν, και έπειτα — άποτρόπαιον, άλλ' άληθέστατον — άπό τὴν τρομάρα οὐδὲ λεπτόν έμεινεν εις τὰ θυλάκια μου.

Η κόρη έγέλασε.

— Μή γελᾶτε, κυρία, όταν όμιλῶ περι τόσων τραγικῶν πραγμάτων. Άλλως τε θὰ ένοήσετε τὰ παρόδοξα αὐτὰ άποτελέσματα τοῦ φόβου μου, όταν μάθετε, ὅτι άσκοῦμαι εις ποινικὰς υπόθεσεις, πρὸ τινος έτι άναγορευθείς διδάκτωρ τῆς νομικῆς. Άλλ' αὐτὰ δέν θὰ Σᾶς ενδιαφέρουν· τὸ πᾶν εἶνε νὰ ίατρευθῆτε, τὸ πᾶν εἶνε νὰ έχη τις τὴν υγίειαν του, ν' άπολαύη τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως και . . . νὰ βγάξη τὰ μάτια τοῦ πλαγινοῦ του.

Ότε με τὴν συνοδείαν τοῦ καταβεβλημένου διδάκτορος έφθασεν ή πάσχουσα εις τὴν οίκίαν, ή μήτηρ της έφριξεν επί τῆ θεία τῆς επικινδύνου άμυχῆς, ὅτε δ' ὁ κοκκινώτατος διδάκτωρ εξέθηκε με συμπτώματα βαθείας συγκινήσεως ὅλον τὸ φοβερον συμβάν, ὄλιγον έλειψε νὰ γείνη έξω φρενῶν. Τόσον άραιά εξέθηκε τὴν ιστορίαν, ὥστε μικροῦ δεῖν επέφερε τὴν ίδίαν καταστροφὴν και εις τὴν μητέρα.

Μετὰ τοῦτο άμέσως άπέχαιρέτισε τὰς κυρίας και οὕτω έξησφάλισεν αὐτάς, επί τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, άπό παντός άλλου δυστυχήματος, άλλὰ δέν έλειψε νὰ επανέλθῃ μετα μεσημβρίαν, διά νὰ μάθῃ τὴν κατάστασιν τῆς άσθενούσας. Επίσης επανῆλθε τὴν επαύριον και τὰς άκολουθούσας ήμέρας — και τέλος πάντοτε επανήρχετο. Η πληγή τῆς κόρης δέν ήτο σπουδαία, άλλὰ δέν εξήρχετο, διότι ειχε προσθῆ ή περι τὸν όφθαλμὸν χείρα. Ὁ διδάκτωρ έξηκολούθει νὰ παρέχῃ πρὸς τὸ συμπαθὲς πλάσμα πᾶσαν έξ ένοχῆς περιποίησιν, τὸ δὲ αἶσθημα άφελοῦς κατ' άρχὰς και υπερβολικῆς εὔσυνειδήσιας μετετρέπη σὺν τῷ χρόνῳ εις υπολανθάνουσαν πρὸς τὴν κορασίδα κλίσιν. Τὰ σημερινὰ έν Εὐρώπῃ έθυμα δέν παρακαλύουσι τὴν γέννησιν και αύξισιν τοιούτων αἰσθημάτων, οἱ δὲ ελεύθεροι τῶν Γερμανῶν οικογενειακοὶ θεσμοὶ υπόβορηθοῦσιν αὐτά, έφ' ὅσον δέν παρεκκλίνουσι τῶν ὀρίων τῆς κοσμιότητος.

Ὁ ήμέτερος λοιπὸν διδάκτωρ έτυχε μίαν ήμέραν νὰ εὔρεθῆ μετα τῆς κόρης μόνης και μακράν τῆς μητρικῆς επιτηρήσεως. Η ευκαιρία ήτο κατάλληλος και με τὴν νομικὴν εὐκνησίαν τοῦ πνεύματός του έχρησιμοποίησε τὴν περίπτωσην έλεύσας τὴν νεάνιδα εις φιλολογικὴν συζήτησιν.

— Γνωρίζετε τούς „Τρεῖς Σωματοφύλακας;“

Η νεάνις έξήτησε συγγνώμην και ὡμολόγησεν, ὅτι οὐδεμίαν προσωπικὴν γνωριμίαν ειχε μετ' αὐτῶν, διότι άπησχολημένη πάντοτε με τὰς οικιακὰς άσχολίαις ὄλιγον ειχε καιρόν διά μυθιστορήματα, και τοῦτο μετ' ὄλην τὴν κλίσιν της πρὸς τὴν άνάγνωσιν.

— Ἄ, εις τούς Τρεῖς Σωματοφύλακας εἶνε μία άραιά σκηνή· δύο κύριοι φιλονεικοῦν πρὸς άλλήλους, και ή φιλονεικία των λαμβάνει επί τέλους τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε ὁ εις κύριος ραπίζει τὸν έτερον.

Η δραματικὴ αὐτὴ φιλολογία ήρχισε νὰ κινή το ενδιαφέρον τῆς νεας, ὁ δὲ διδάκτωρ έξηκολούθει μετα ζέσεως.

— Ὁ ραπισθεὶς φανερόναι ήδη τὸ μυστικόν, ὅτι ὁ τόσον θανασίμως προσβαλὼν αὐτὸν ήτον άδελφός του. Τί ίσανοποίησιν νὰ λάβῃ λοιπόν; ή ιστορία εἶνε άπαράμιλλος. Προσέξατε καλῶς, κυρία.

— Προσέχω.

— Ὁ ραπισθεὶς δεικνύει τὸ πρόσωπόν του και λέγει μόνον τὴν λέξιν: Σβῆσ' το!

— Τί θὰ πῆ αὐτό;

— Αὐτὸ δέν έρμηνεύεται με λέξεις, άλλ', ὡς ένοεῖτε, οὐδέν άλλο ήθελε νὰ εἴπῃ ὁ προσβεβλημένος, εἰμὴ νὰ εξαλείψῃ ὁ προσβαλὼν τὸ στίγμα, τὸ αἶσχος τῆς προσβολῆς.

Ὅλιγον κατ' ὄλιγον ήρχισεν ή κόρη νὰ ένοή τὴν δραματικὴν ταύτην φιλολογίαν, ήρυσθίσε, άλλ' ὁ διδάκτωρ έξηκολούθησε.

— Ὁ διακράξας τὴν παράνομον πρᾶξιν κύριος κατανοεῖ επί τέλους τὴν άδικίαν, και επανορθοῖ τὸ παράπτωμα άσπαζόμενος τὴν ραπισθεῖσαν παρειάν. Η επενέργεια εἶνε άπροσδάκτους.

Η νεάνις ήλλαξε διάφορα χρώματα, άλλ' ὁ διδάκτωρ έξηκολούθησε.

— Και εγὼ, κυρία, διέπραξα μεγάλην άδικίαν πιέζουσαν τὴν καρδίαν και τὴν συνειδήσιν μου, εις υμᾶς δ' άπόκειται νὰ μ' άκαλλάξετε τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεώς μου· επιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ επανορθώσω τὸ σφάλμα μου.

— Πῶς ελέγετο ή καταλληλοτάτη έκείνη λέξις; ήρωτήσεν ή κόρη.

— Σβῆσ' το!

— Σβῆσ' το;

Βαθείως ήρυσθίσε διεφύγεν ή νεάνις τὰς προσπαθείας τοῦ ήδη επιχειροῦντος νὰ επανορθώσῃ τὸ άδίκημα διδάκτορος και με τρομαγμένον πρόσωπον ειπε.

— Άλλά, κύριε διδάκτωρ, εγὼ ειχον άπλῶς έρωτήσῃ!

— Και εγὼ ήθέλησα άπλῶς ν' άπαντήσω.

Μετ' ὄλιγον επανῆλθεν ή μήτηρ εις τὴν οίκίαν, άγνοοῦσα βαθείως τὰς εὔσυνειδήτους προσπαθείας τοῦ διδάκτορος πρὸς επανόρθωσιν τοῦ παλαιῦ άμαρτήματος.

Τὴν επομένην ήμέραν εισώρμησεν αλαλάζων ὁ διδάκτωρ εις τὸ οἶκμα τῶν δύο γυναικῶν.

— Ζήτω! ζήτω! έκαμα τὴν τύχην μου! Έγεῖνα δικαστικός σύμβουλος εις τὴν ἀπὸ Α. εις Κ. σιδηροδρομικὴν γραμμὴν.

— Αὐτὸ όμως δέν εἶνε ποινικὴ υπόθεσις! παρετήρησε μεμφμοίμως ή νεάνις.

— Ὡ! τί άθῶν πλάσμα εἶσαι! άπήντησεν ὁ διδάκτωρ ατενίζων πρὸς αὐτὴν εὐδαιμονέστατα. Άγνοεῖς, ὅτι εις τὴν εποχὴν μας, τὴν λεγομένην εποχὴν τῆς αἰσθητῆς ειδικότητος, άρκεῖ τις νὰ έχῃ ένα σταθερόν πόρον ζωῆς και τὴν άγάπην τοιαύτης ψυχῆς, οἶαν έχεις Σύ;

ΔΑΔΜΑΤΙΣ.

Κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ν. Σίχελ.

Τὰ περαιτέρω γνωστούνται, καὶ ἐγώ, εὐγενὴς Ἀναγνώστρια, περαίνω τὴν ἀνακον διήγησίν μου. Δὲν ἔχω νὰ ζητήσω συγγνώμην παρ' οὐδενὸς διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἱστορίας μου τέλος, ἀφοῦ ἐθυσίασα αὐτὴν, ἐπιγράφας ἀφελέστατον ἐπεισόδιον διὰ τῆς „κακοηθείας“. Δὲν ἀρνούμαι, ὅτι ἡ περιστροφή ἀλεξιβροχίου εἶνε ἀδιακρίσια, ἀλλ' ἐναπόκειται εἰς τὰς περιστροφικὰς τοῦ ὁδισκίου χεῖρας νὰ δη-

μιουργήσῃ δι' αὐτῶν τούτων τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν του. Κατορθώσας δ' ἐγὼ νὰ νυμφεύσω τὸν αἰσθηματικὸν ἥρωα τῆς διηγήσεώς μου, οὐδὲν ἄλλο βεβαίως ἐπραξα, εἰμὴ ν' ἀναπαραγάγω ἐπαγωγὸν εἰκόνα τῶν σήμερον ἐν Εὐρώπῃ ἐπικρατούτων κοινωνικῶν ἐθίμων, καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης πρὸς τοῦτο ἀμοιβῆς προτιμῶ εὐνοϊκὸν τῆς Ἀναγνώστριάς μου μειδίωμα μετὰ τὴν ἱκανῶς διδακτικὴν ἀνάγνωσιν τοῦ διηγηματίου μου.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

A. E.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ἐνεδύθη κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἀρχαῖον χιτῶνα καὶ ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἑλληνικὴν περιβολὴν ὑπεδέχθη ἀπειρον πλῆθος ξένων, ἐπισκεψαμένων αὐτήν, ἵνα παραστῶσιν εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ ἑκτακτον καλλιτεχνικὸν θέαμα, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὁ καλλιτεχνικὸς τοῦ Βερολίνου κόσμος παρεσκεύασε δι' ἀπρόκτων ἀγώνων καὶ μόχθων. Ἡ σκηνὴ τοῦ θεάματος κείται ἐπὶ τῆς ἀλλοτε μεγάλης καὶ εὐρείας ἀμμόδους πλατείας μεταξὺ τοῦ στρατώνος τῶν οὐλάνων τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γηπέδου, ἐφ' οὗ κατὰ τὰ τελευταῖα ἑπτὰ ἔτη δις παρεστάθησαν μεγάλα καὶ σπουδαῖα δημόσια θεάματα, ἡ βιομηχανικὴ τοῦ Βερολίνου ἐκθεσις ἐν ἔτει 1879 καὶ ἡ Ὑγινομικὴ ἐκθεσις ἐν ἔτει 1882, χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν ἄλλας μικροτέρας ἐκθέσεις, αἵτινες κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο χρονικὸν διάστημα ὑπῆρξαν συγγνώματι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Τὸ νέον τοῦτο καὶ ἑλκυστικὸν θέαμα, χάριν τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἐξεπίτηδες καὶ ὁ σήμερον ὑπὸ τῆς „Κλειοῦς“ ἐν εἰκόνι παρατιθέμενος ναὸς τῆς Περγᾶμου, καὶ πλεῖστα ἄλλα ὡσεὶ διὰ μαγείας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀνεφύησαν ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς τέχνης, λέγεται ἡ Πανηγυρικὴ ἔκθεσις τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν.

Ὀλόκληρος ἑκατονταετηρὶς παρήλθεν, ἀφ' οὗτου κατὰ πρῶτην φορὰν ἐν Βερολίῳ ἡ Ἀκαδημία τῶν Τεχνῶν ἔσχε διαίτη καὶ ἡνωθεὶς τὰς πόλεις τῆς πρώτης Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως εἰς τὸ δημόσιον τῆς τότε πρωσικῆς μόνον πρωτεύουσας, κατὰ δὲ τὰ ἑκατὸν ταῦτα ἔτη μυριάκις συνεταράχθησαν καὶ διεσεύθησαν μέχρι βαθέων αἱ τύχαι καὶ τὰ πράγματα τῆς τε Πρωσίας καὶ ὅλης τῆς Γερμανίας, ὑπέστη δὲ βιζικὰς μεταβολὰς καὶ ἡ ὄψις των, καὶ τὸ πολιτικῶν, καὶ ἡ πολιτικὴ, κοινωνικὴ, οἰκονομολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ των κατάστασις. Ἀλλὰ καθὼς σύμπεσα ἡ ἀναστηλωθεῖσα γερμανικὴ Αὐτοκρατορία, καθὼς ἡ Πρωσία καὶ ἰδίως ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, οὗτω καὶ ἡ βερολινναία Ἀκαδημία τῶν Τεχνῶν εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀτενίσῃ πρὸς τὴν πλήρη παραχῶν καὶ μετατροπῶν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα οὐχὶ μετ' ἀλγους καὶ μελαγχολίας, ἀλλὰ μεθ' ὑπερφηφείας καὶ θάρρους, ἀφ' οὗ αἱ ἀνατροπαὶ ἐκείναι ἐπήνεγκον ἐπὶ τέλους τὴν ἑνωσιν τῆς Πρωσίας καὶ τῆς ἄλλης Γερμανίας καὶ συνετέλεσαν εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἡ χώρα καὶ ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς μεγαλεῖον καὶ δύναμιν καὶ δόξαν, ὅσῃν οὐδ' ἡ πολυμυρῶν φαντασία τῶν τότε χρόνων ἀνευροπόλησεν, ἐξήσκησεν δὲ εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῆς ἡδὴ πανδημῶς ἑορταζούσης καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημίας.

Σμικρὰ καὶ ἀφανεῖς ἔσαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ καθιδρύματος

τούτου, ἐγένοντο δὲ καθ' οὗς χρόνους ἐβασίλευεν ἐν Πρωσίᾳ Φρειδερίκος ὁ Α'. Ὁ Ὀλλανδὸς Τερβέστεν, ζωγράφος τοῦ φιλομούσου καὶ φιλοκάλου τούτου βασιλέως, ὄντος τότε ἐκλεκτορος, ἐπρότεινεν ἐν ἔτει 1694 τῷ κυρίῳ του, τοὺς ἐν Βερολίῳ ἐργαζομένους καλλιτέχνους νὰ συναθροίσῃ καὶ δι' αὐτῶν ν' ἀπαρτίσῃ Ἀκαδημίαν τῶν καλῶν Τεχνῶν κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ἡδὴ ἐν Ρώμῃ καὶ Παρίσιος ὑπαρχούσης τοιαύτης. Ἡ πρότασις ἐγένετο εὐμῶς ἀποδεκτὴ καὶ μετὰ τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας ἐτελέσθησαν τῇ 1. Ἰουλίου 1699 τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου καθιδρύματος ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλης τῆς πρωσικῆς αὐλῆς. Ἀλλὰ τὸ δημοῦργημα τοῦτο τοῦ Φρειδερίκου Α' δὲν ἐμελλε ν' ἀκμάσῃ ἐπὶ μακρόν, διότι μετ' ὀλίγον ἀνέβη τὸν θρόνον Φρειδερίκος Γουλιέλμος ὁ Α'. καὶ ἡ φιλαργυρία καὶ ἀπέχθεια πρὸς πᾶσαν πολυδάπανον τέχνην τοῦ διαδόχου του τούτου προπαρεσκεύαζεν εἰς αὐτὸ οὐκ ἐπὶ τὸ τέλος. Καὶ ὄχι μόνον διέκοψε πᾶσας τὰς τέως ὑπὸ τοῦ βασιλικῆς ταμείου διδομένας χορηγίας πρὸς συντήρησιν τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλὰ μάλιστα ἀπήτησε παρὰ τῶν καθηγητῶν νὰ πληρῶνσιν εἰς τὸ βασιλικὸν ταμεῖον οἱ ἴδιοι καὶ ἐξ ἰδίων τὸ ἐτήσιον ἐνοίκιον διὰ τὸ κτίριον τῆς Ἀκαδημίας. Ἡ εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον ἀνάβασις Φρειδερίκου τοῦ Β' ὑπέσχετο εἰς τὴν Ἀκαδημίαν νέαν ζωὴν καὶ δύναμιν καὶ πραγματικῶς ἀφ' οὗ ἐξησφάλισεν ὁ ἡγεμὼν οὗτος τοὺς πόρους τῆς καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ γάλλου ζωγράφου le Sueur τῆ ἔδωκεν ἄξιον καὶ ἱκανὸν Διευθυντήν, περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου του εἶδε καὶ τὴν πρῶτην ἐν τῇ πρωτεύουσῃ του ἐκθεσιν καλλιτεχνικῶν ἔργων, ποιηθέντων ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναδημιουργηθείσης Ἀκαδημίας.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου τοῦ 1786 ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῆς ἐκθέσεως ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς βασιλίσσης, τοῦ πρίγκηπος διαδόχου καὶ τῆς πριγκηπίσσης τῆς Πρωσίας, καὶ ἀπάντων τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας, οὗς ὑπεδέχθη ὁ τότε πρῶτοπουργὸς καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τοῦ πολέμου ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀκαδημαϊκῶν, συστήσας εἰς τοὺς ἐπισήμους ἐπισκέπτας ἅπασαν τὴν σπουδάζουσαν ἀκαδημαϊκὴν νεολαίαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου καὶ σοφοῦ ἡγεμόνος ἡ Ἀκαδημία τῶν Τεχνῶν ἐξηκολούθησε νὰ προάγῃται καὶ νὰ ἀκμάσῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ διαδόχου του, ἀλλὰ κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα ἐπελθόντα ἔτη τῆς δουλείας καὶ τῆς ἐν Γερμανίᾳ γαλλικῆς κυριαρχίας ὑπέστη καὶ αὕτη τὴν κοινὴν τύχην καὶ προσέλαβε γαλλικὸν χαρακτήρα, ἀναγκασθεῖσα κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ τοὺς καταλόγους τῆς ἀκόμῃ νὰ δημοσιεύῃ εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἀτυχῶν ἐπεινῶν χρόνων τὰ πράγματα τῆς Ἀκαδημίας ἐβελτιώθησαν σὺν τῷ χρόνῳ σημαντικῶς, καὶ τὸ καθίδρυμα διηγετικῶς ἐμεγαλύνετο καὶ ἀπὸ τοῦ

1870 ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐπιπέδον, ὥστε ν' ἀποτελῇ τὸ κυριώτερον κέντρον τῆς ἐν Γερμανίᾳ καλλιτεχνικῆς κινήσεως. Ἰνα διατρανωθῇ δὲ ὁ ἐθνικὸς οὗτος χαρακτήρ τῆς Ἀκαδημίας διατρανωθῇ ἐπὶ τὸ μέγαλοπρεπέστερον ἡ τελευταία Ἐκθεσις, καθ' ἣν τὰ ἔργα τῶν διασημοτέρων τῆς Γερμανίας ζωγράφων ἐξετέθησαν εἰς τὴν κοινὴν θέαν, παρεστάθησαν δὲ συγχρόνως ἐν τῷ εὐρεῖ πεδίῳ, ὅπου καὶ τὸ κτίριον τῆς Ἐκθέσεως, καὶ ἄλλα καλλιτεχνικὰ θεάματα, καὶ ἀνηγέρθησαν μνημεῖα, ὑποδεικνύοντα πόσον ἐμελέτησαν καὶ πόσον ἐνεβάθυναν οἱ ἀπόγονοι τῶν Τευτόνων εἰς τὸν βίον τῶν ἀρχαίων τῆς Ἀνατολῆς ἐθνῶν, ἰδίᾳ δὲ τῶν διδασκάλων των Ἑλλήνων. Καὶ ἐνταῦθα μὲν, ἐν τῇ μιᾷ γωνίᾳ τῆς εὐρυχωροῦ πλατείας, ἥτις διὰ τὸ πλῆθος τῶν προηγουμένων λίαν πολυπληθῶν ζυθοπωλείων ὀνομάζεται „ἄγγρον τρίγωνον“, ἀνηγέρθησαν ὅλως πρωτότυπα οἰκοδομήματα, ὧν τὸ ἐν δὲν διαφέρει κατὰ τὴν ὄψιν καὶ τὸ σχῆμα ἀρχαίων ναῶν τῆς Αἰγύπτου, τὸ δὲ ἀναμνηστικὸν εἰς ἡμᾶς ἀρχαῖον ἑλληνικὸν τέμενος, καὶ περιέχει εἰκόνας ἐκ τῆς ἀρχαίας Περγᾶμου κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Ἀττάλου. Τὸ μέτωπον τοῦ οἰκοδομήματος τούτου διεσκευάσθη κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ ἀνατολικῆς προσόπου τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διὸς, φέρει δὲ καὶ παραπλήσιον ἀέτωμα. Ζωγράφοι ἐπίσημοι μετέβησαν ἐπὶ τόπου καὶ ἐμελέτησαν τὴν φύσιν τῆς περὶ τὴν ἀρχαίαν Πέργᾶμον χώρας, τῇ βοήθειᾳ δὲ τῶν μελετῶν των ἐξωγράφησαν τὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Περγᾶμου μεγάλην ἡμικυκλικὴν εἰκόνα, ἐφ' ἣς παριστάνονται ἐναργῶς οἱ λόγοι ἐκεῖνοι καὶ αἱ παιδιᾶδες κατὰ τὴν δευτέραν πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, κεκαλυμμένοι ὑπὸ ναῶν, ἀνακτόρων, βωμῶν, θεάτρων, ἰδιωτικῶν οἰκιῶν καὶ περιτειχισμάτων.

Ἀρχικῶς ἡ Ἀκαδημία εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ δώσῃ εἰς τὴν πανηγυρικὴν Ἐκθεσιν ἐπίσημον διεθνήν χαρακτήρα, ἀλλ'

ἡ γερμανικὴ Κυβέρνησις ἠρνήθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως μεσολαβήσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν καὶ τῶν ἄλλων δυνάμεων πρὸς συμμετοχὴν εἰς „Παγκόσμιον Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν“, καὶ ἡ Γερουσία ἴναγκάσθη ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀίτησιν τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως προσεκληθήσαν οἱ διάφοροι καλλιτέχναι τῶν ξένων χωρῶν ἰδιωτικῶς διὰ τινος ἐπὶ τούτῳ ἐξαποσταλέντος ἀντιπροσώπου, ὅπως συμμετάσχῃσι καὶ οὗτοι εἰς τὴν Ἐκθεσιν, ἐν καὶ ἐντὸς ὁρισμένων τινῶν ὁρίων. Οἱ γάλλοι καλλιτέχναι ἀπέρριψαν τὴν πρότασιν καὶ τὴν πρόσκλησιν ὀριστικῶς, οἱ ἄγγλοι ὅμως καὶ οἱ βέλγοι καὶ οἱ Ἕλληνοὶ καὶ οἱ σουηδοὶ καὶ οἱ ἰσπανοὶ καὶ οἱ ρῶσσοι καὶ οἱ ἰταλοὶ καὶ οἱ αὐστριακοὶ προθύμως ἀπεδέχθησαν αὐτήν. Οἱ ἐγγύριοι καὶ ἰδίᾳ οἱ καλλιτέχναι τοῦ Βερολίνου δυσχεροῦσθησαν, διότι ἐδόθη εἰς αὐτοὺς τόπος μόνον διὰ 300 εἰκόνας μετρίου μεγέθους, ἀλλ' ἐν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὸ πλῆθος τῶν ἐκτεθειμένων ἀντικειμένων καὶ ἐκείνων, ὅσα ἕκαστος εἶχε σκοπὸν νὰ ἐκθέσῃ, ἐπρεπεν, ὅπως ἱκανοποιηθῶσιν ὅλων αἱ ἀπαιτήσεις, νὰ ἔχη διπλασίαν τὴν ἑκτασιν τὸ ὑπερμέγεθος τῆς Ἐκθέσεως οἰκοδόμημα. Τὴν φορὰν ταύτην τὸ δημόσιον εἶδεν ἔργα ἔξοχα οὐχὶ μόνον τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀναπαραγωγικῶν τεχνῶν, ὅν τῆς φωτογραφικῆς, τῆς λιθογραφικῆς, τῆς ὑλογραφικῆς κτλ., ἀλλὰ καὶ ἀξιοθαύμαστα κατορθώματα τῆς διακοσμητικῆς ταπητουργίας καὶ τῶν τοιοῦτων. Ἐκ τῶν ζώντων δὲ τούτων μνημείων πεῖθεται πᾶς τις, ὅτι ἡ καλλιτεχνία ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους οὐ μόνον τεραστίως ἐπροόδουσεν, ἀλλὰ ὅτι δύναται καὶ τελεσφόρως ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν οἰουδὴποτε ἄλλου μεγάλου καὶ πεπολιτισμένου λαοῦ.

(ἔπειτα τὸ τέλος.)

ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του ὁ πέρυσιν ἀποθανὼν περιφανὴς φυσιοδίφης τῆς Γαλλίας Milne-Edwards ἐπρόφρασε νὰ δρέψῃ καὶ τὸν ὕστατον τῆς δάφνης κλάδον, δι' οὗ ἡ ἐπιστήμη ἐπέστειπε τὴν σοφὴν κεφαλὴν του, καὶ νὰ κινήσῃ τὸν φθόνον τῶν ἄλλων ἐθνῶν πρὸς τὴν Γαλλίαν, τὴν φιλόστοργον μητέρα τῶσων ἐνδόξων καὶ μεγαλοῦργων τέχνων. Τῇ ἰδίᾳ τῷ πρωτοβουλίᾳ καὶ συμβουλίᾳ ἡ Γαλλικὴ δημοκρατία ἐξαπέστειλε πολλὰ τοῦ πολεμικοῦ της ναυτικοῦ σκάφη εἰς κατακτήσεις, σπουδαιοτέρας καὶ πολὺ ἡμερωτέρας ἐκείνων, δι' ὧν ὑποδουλοῦνται τὰ ἔθνη καὶ ὑφ' ἃς στενάζει ἡ ἀνθρωπότης, διότι δι' αὐτῶν ἐπεδιώκετο ἡ ἐξέτασις τῶν, εἰς οὗς οὐδεὶς θνητὸς τέως εἶχεν εἰσχωρήσει καὶ τοὺς ὁποίους ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἡ μυθολογία τῶν λαῶν τῆς ὑψηλοῦ καὶ ἡ φαντασία τῶν ποιητῶν παρίστανεν ὡς γέμοντας τερατῶν καὶ θαυμασίων πλασματῶν τῆς δημιουργίας. Ὁ ἡμέτερος Milne-Edwards ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκδρομῶν τούτων καὶ ἐπιβαίνων τοῦ τροχοφόρου „le Travailleur“ διηυλάκωσεν ἐπανειλημμένως ἐν ἔτει 1880, 1881 καὶ 1882 τὸν κόλπον τῆς Βισκαίας, ἐν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν σπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας μέχρι τῶν Καναρίων νήσων. Πανταχοῦ ἐρριπτε τὸ δίκτυά του καὶ ἐκάστοτε ἐξῆγεν ἐκ τῶν μυθῶν τοῦ πόντου ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς, πρωτοφανῆ καὶ τέως ὅλως ἀγνωστα εἶδη ζώων. Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἐρευνῶν του εἶχεν ὑπερβῆ

πάντων τὰς προσδοκίας καὶ ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀνευδοιάστως παρέσχε καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1883 εἰς τὸν μέγαν φυσιοδίφην καὶ τοὺς φίλους του ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα, ὅπως παρεσκευάσῃσι καὶ ἐπιχειρήσῃσι νέαν καὶ μεγαλειότεραν τῶν προηγουμένων ἐκδρομῆν.

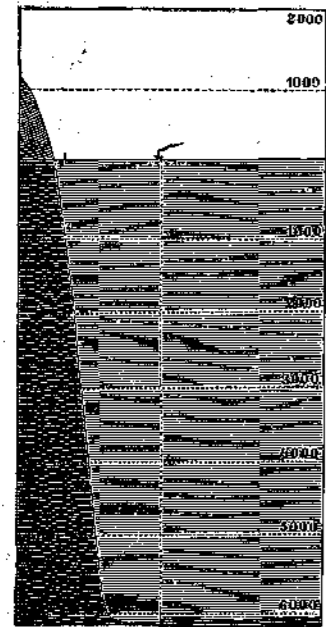
Ἰπὸ τὴν διάθεσιν τῶν σοφῶν ἀνδρῶν ἐτέθη τὸ ἐξαίρετον ἐλικοκίνητον Talisman, ἐξωπλισμένον δι' ὅλων τῶν συσκευῶν καὶ μηχανημάτων, ὅσα ἐθεωρήθησαν ἀναγκαῖα πρὸς τὴν ἐξέτασιν καὶ βολεδοσκοπήσιν τοῦ ἀχανοῦς βάθους τοῦ ὠκεανοῦ. Ἀντὶ τῶν παλαιῶν ἐκ καννάβεως σχοινίων, δι' ὧν ἀνέλκονται τὰ καταβυθιζόμενα δίκτυα, ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν ἰσχυρὰ καὶ εὐλόγιστα χαλύβδινα καλῶδια, δυνάμενα νὰ ἐγείρωσι βάρους 4500 χιλιogramμων περίπου, ἀτμομηχαναὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν καὶ κατεσκευάσθησαν ἰδιαίτερα ἐργαλεῖα πρὸς βολεδοσκοπήσιν καὶ καταμέτρησιν τῆς θερμοκρασίας τοῦ θαλασσοῦ πυθμένου, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἄλλη πάλιν, ἠλεκτροδυναμικὴ μηχανή, ἐφώτιζε τῇ βοήθειᾳ πολλῶν ἐδισωνείων λυχνιῶν.

Ὅπως ἐξηρτυμένον, ἀνήχθη τὸ ἀτμόπλοιο εἰς τὸ πέλαγος τῇ 1. Ἰουνίου 1883, καὶ τὴν φορὰν ταύτην διηυθύνθη πρῶτον πρὸς τὰς θαλάσσας τῶν ἀφρικανικῶν ἀκτῶν μέχρι τῆς Σενεγάλης, ἔπειτα δὲ πρὸς τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Καναρίων καὶ τῶν Ἀζορῶν νήσων. Τρεῖς μῆνας διήρκεσεν ὁ πε-

ρίπλους και τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ πάλιν ἦσαν ἀνώτερα πάσης προσδοκίας.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων ἔχουσιν ἐν γένει τὰς μάλλον ἀλλοκότους και παραδόξους ἰδέας περὶ τοῦ βάρους τῶν ὕψων, ἐπομένως νομίζομεν, ὅτι δὲν εἶνε περιττόν, ἀν πρώτων ἐξηγήσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τὰ βάρη τῆς θαλάσσης και ἔπειτα τοῖς δώσωμεν νὰ ἐννοήσωσι τὰς δυσκολίας, καθ' ὧν ἔχει ν' ἀντικαταστήσῃ πᾶσα τοῦ θαλασίου πυθμένος ἔρευνα.

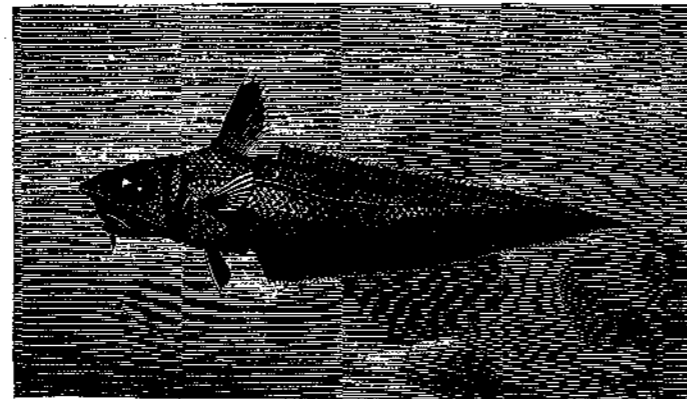
Δὲν εἶνε εὐκόλον, τῇ ἀληθείᾳ, νὰ παραστήσῃ τις εἰς τὸν νοῦν του, πῶς οἱ φυσικοὶ εἰς τὴν ἀπόστασιν 6000 μέτρων, ἢ πῶς κατωρθεῖσαν νὰ βίβωσι δίκτυα εἰς βάθος 4000—5000 μέτρων, διότι τὸ μέγεθος τῶν ἀριθμῶν τούτων ἀπαιτεῖ μεγάλην δόσιν φαντασίας διὰ νὰ ἐξεκονισθῇ.

Τὸ ὑπὸ τοῦ „Ταλισμάν“ βολιδόσκοπηθέν θαλάσσιον βάθος ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ὄρους Βρακκεν (1000 μέτρ.) και τῆς πυραμίδος τοῦ Χέοπος.

Ἄλλα ζητήσατε τὴν ἐπικουρίαν τῆς φαντασίας Σας, φίλοι Ἀναγνώσταί, και κατέλθετε μεθ' ἡμῶν εἰς τὰ ἀχανῆ ταῦτα βάρη! Ἐνταῦθα δὲν στροβιλίζουσι τὰ ἄγρια τῆς Χαρύβδους ρεύματα, ὡς ἐφαλλεν ὁ ποιητής, οὐδὲ μᾶς φοβίζουσι ἀφρόντα και οὐρανομήκη κύματα. Αἰωνία γαλήνη βασιλεύει ἐν τοῖς κόλποις τοῦ ὕψωνος, ἢ δὲ φοβερά δύναμις τῶν ὑπὸ τῆς καταιγίδος μαστιγομένων κυμάτων δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ μέχρις αὐτῶν, διότι εἶνε ἤδη κατεδρασμένη πρὶν ἢ ὑπερβῆ τὰ 150 μέτρα ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Καὶ αὕτη δὲ ἡ ζωογόνοσ τοῦ φωτός δύναμις δὲν ἐξικνεῖται περαιτέρω, τὸ ὑπόχλωρον και πορφυροβαφές χρῶμα ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς βαρυτάτης σκοτίας και εἰς βάθος οὐχὶ μεγαλύτερον τῶν 50 μέτρων ὄλαι αἱ φωτογραφικαὶ πλάκες μένουσιν ἀμετάβλητοι. Ἐν ταῖς κοιλῶσι τοῦ θαλασίου πυθμένος και ἡ θερμοκρασία μένει αἰωνίως ἡ αὕτη, διότι ἐν αὐταῖς ἐκμηδενίζεται ἡ πᾶλη μεταξὺ τῶν θερμῶν και ψυχρῶν ρευμάτων, κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον κατέρχονται εἰς τὸν πυθμένα τὰ εἰδικῶς βαρύτερα τοῦ ὕδατος στρώματα, δηλαδὴ τὰ ἔχοντα θερμοκρασίαν 4° Κελσίου, και διὰ τοῦτο εἰς ὅλα τὰ σημαντικὰ τῆς θαλάσσης βάρη ἐπικρατεῖ ἡ αὕτη ψυχρὰ θερμοκρασία. Ὑπὸ τὰς ἀσυνήθεις και περιέργους ταύτας συνθήκας προβληματικὴ βε-

βαίως ἀποβαίνει ἡ ἀνάπτυξις και διατήρησις ἐμφύων ζῶντων, ἐπεὶ δὲ προβληματικώτερα φαίνεται εἰς ἡμᾶς, ἀν ὑπολογίσωμεν και τὴν τεραστίαν πίεσιν, ἣν ἐξασκοῦσιν ἐπ' αὐτῶν τὰ ὕδατα, διότι και εἰς χιλίων μόνον μέτρων βάθος ἐπὶ τῆς

ΜΑΚΡΟΟΥΡΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ. (ἀγρευθεὶς εἰς βάθος 4500 μέτρων.)

ἐπιφανείας ἐνὸς τετραγωνικοῦ ὕψωνοσ μῆτροσ βαρύνει στήλη ὕδατος, ἰσοβαροῦς πρὸς ἑκατὸν χιλιόγραμμα.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον βλέπομεν, ὅτι τὸ φωτικὸν βασίλειον ἐντελῶς ἐξαφανίζεται εἰς βάθος διακοσίων πενήκοντα μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, προηγουμένως δ' ἐνόμιζον οἱ ἄνθρωποι, ὅτι και διὰ τὸ ζωϊκὸν βασίλειον στενὰ ὑπάρχουσι ἐκεῖ κάτω τὰ ὅρια. Ἐν τούτοις ὅμοις τὰ δίκτυα τῶν ἡμετέρων φυσικοῦ ἀνείλκυσαν ἐκ βάθος 4000 και 5000 μέτρων ἀπειράριθμα ζῶα και πλεῖστα τέως ὄλως ἄγνωστα εἶδη αὐτῶν.

Καὶ ἐν πρώτοις εὐρέθησαν ἰχθύς, περιεργωτάτην τὴν μορφήν και τὸ σῶμα ἔχοντες. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν

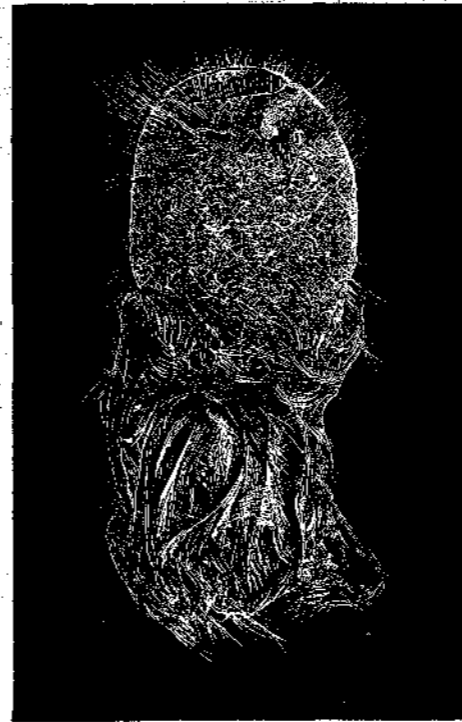

ΜΕΛΑΝ ΚΗΤΟΣ ΤΟΥ Johnson. (ἀγρευθὲν εἰς βάθος 4000 μέτρ.)

ὀφθαλμούς, τὸ δὲ σῶμά των κατακαλύπτεται ὑπὸ φωτοβόλων και φωσφορίζουσῶν κηλίδων, ἐξ ὧσ και φανοὶ ἐπινομοσθησαν, διότι διὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός τοῦ σώματος των φωτίζουσι τὰ διαβήματα τῶν κατοίκων τοῦ αἰωνίου σκότους. Ἄλλοι πάλιν ἰχθύς εἶνε ἐντελῶς τυφλοὶ, ἀντὶ ὀφθαλμῶν δὲ ἔχουσιν ἰδιόρρυθμα ἄπτικὰ ὄργανα, παρὰ τισὶ δ' ἐκ τούτων παρετηρήθη, ὅτι ὑπεράνω τοῦ στόματος φέρουσι τέλειον ἀληθῶς δάκτυλον, δι' ὃ σὺλλαμβάνουσι τὴν τροφήν. Αἱ ἡμέτεροι εἰκόνες παριστάνουσι δύο ἐκ τῶν πολλῶν εἰδῶν, τὸν περιέργως κατασκευασμένον Μακρούροσ τῆς Αὐστραλίας, ἀγρευθέντα εἰς βάθος 4500 μέτρων, και τὸ ἐπι παραδόξωτερον Μέλαν κητος τοῦ Johnson. Ὑπὸ τὸ

ὑπερμέγεθος στόμα τοῦ ἰχθύος τούτου κεῖται θύλακος πρὸς ὑποδοχὴν τῆς τροφῆς, ἔχων μέγεθος τριπλάσιον ὄλου τοῦ λοιποῦ σώματος.

Μεταξὺ τῶν σπογγοειδῶν εὐρέθησαν και σπάνια τινὰ εἶδη, ὧν ὁ φαρμάκωσ σκελετός φαίνεται εἰσεὶ διελαυνόμενος ὑπὸ ἀπειροπληθῶν νημάτων ἀσβεστίου ἢ λεπτοτάτης ὕδατος.

ΘΑΘΗΝΙΑ ΤΟΥ Carpenter. (ἀγρευθεῖσα εἰς βάθος 500 μέτρων.)

Ἐπι τῆς τετάρτης και τελευταίας τῶν εἰκόνων μας παριστάνει μίαν Ὀλτηρίαν, ἀνελευσθεῖσαν ἐκ βάθος 5000 μέτρων. Ἐπ' αὐτῆς βλέπομεν τὸ στόμα ὡπλισμένον διὰ πολλῶν τριχοειδῶν ὀργάνων, φερόντων τὸ θαλάσιον ὕδωρ εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς τοῦ ζῴου σωλήνας, ἵνα μετ' αὐτοῦ εἰσελθῶσι και τὰ εἰς τροφήν τοῦ ζωικοῦ τούτου ὄργανοσ χρησιμεύοντα θρεπτικὰ στοιχεῖα.

Ἐπι τῆς θαυμασιώτερα εἶνε τὰ ὀρυκτολογικὰ εὐρήματα ἐπὶ τοῦ πυθμένος τῆς νοτίου θαλάσσης. Πάντες ἐξεπλάγησαν ἰδόντες, ὅτι εἰς ἀπόστασιν 700 θαλασσίων μιλίων ἀπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀκτῶν μετὰ τῶν ἄλλων θαλασσίων τεραστίων ἀνείλικυθησαν και λίθοι, ἄλλοι μὲν λίθοι, ἄλλοι δ' ἔχοντες τόσοσ παραδόξους ραβδώσεις, ὥστε νὰ κατανατᾷ ἀπίστευ-

τον, ὅτι αἱ ραβδώσεις αὐταὶ ἦσαν προῖον τῆς ἐπενεργείας τῶν θαλασσίων ρευμάτων. Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ παραδεχθῶσι τὴν λογικώτεραν και φυσικώτεραν ὑπόθεσιν, ὅτι εἰς παλαιωτάτους χρόνους ὄρη πάγων μετέφερον ἐνταῦθα τοὺς λίθους τούτους, ὅτι ἀπέσπασαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν κρυσταλλωδῶν κορυφῶν τῶν ὄρων τῆς Εὐρώπης, ἀφ' ὧν και αὐτοὶ οἱ πάγοι ἀπεσπάσθησαν, ὅταν δὲ τὰ κρυσταλλώδη ταῦτα ὄρη ἐτάκησαν ἐνταῦθα, ἐν τῇ Ἀτλαντικῇ ὠκεανῷ, οἱ λίθοι ἐβυθίσθησαν εἰς τὸν πυθμένα. Μετὰ πάροδον χιλιῶν ἐτῶν ὁ ἄνθρωπος ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀβύσσου και ἐπὶ τῆς ἀγράφου και νεκρῆς ἐπιφανείας των ἀναγινώσκει μετὰ θαυμασμοῦ ἐν μικρὸν τεμάχιον τῆς ἱστορίας τῆς ὑψηλίου και τοῦ βίου αὐτῆς κατὰ τὴν προαιωνίον ἐποχὴν τῶν πάγων.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς εὐτυχῆς ἐκδρομῆς οἱ συμμετασχόντες αὐτῆς σοφοὶ ἄνδρες ἀμέσως ἐπελήφθησαν τῆς ἐπιστημονικῆς κατατάξεως τῶν εὐρεθέντων εἰδῶν, ἀφ' ὧσ δὲ ἀπεπεράτωσαν και τὸ ἔργον των τοῦτο, συνέλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιδείξωσι τὰς σπουδαιοτάτας συλλογὰς των ἐν ἰδιαιτέρᾳ ἐκθέσει και εἰς τὸ δημόσιον. Καὶ ἐπιτυχία πλήρης ἔσπεψε τὴν σπανίαν ταύτην ἐκθεσιν τῶν εἰς τὰ βάρη τῶν ὠκεανῶν διατιωμένων πλασμάτων. Ἐκ μετροφοροσύνης οἱ κοσμητότεροι τῆς ἐκθέσεως ἐξέλεξαν μίαν τῶν μικρῶν αἰθουσῶν τοῦ ἐν Παρισίῳ Μουσείου τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας, ἀλλ' οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων και τῆς λοιπῆς Γαλλίας, οἱ ἐπιστήμονες τῶν γειτόνων ἐθνῶν και τοῦ λοιποῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἀθροῖο συνέρρευσαν πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς, και τὸ πλῆθος τῶν καθημερινῶν ἐπισκεπτῶν ἦν τοσοῦτον, ὥστε ἄρας ὀλοκλήρους ἡναγκάζετο τις ν' ἀναμένῃ πρὸ τῆς θύρας, ἕως ὃς κατορθώσῃ νὰ εἰσελθῇ ἐντὸς τοῦ βωμοῦ τῆς ἐπιστήμης.

Ἄλλ' οἱ γάλλοι ἐπιστήμονες και ἰδίᾳ ὁ ἡγέτης αὐτῶν Milne-Edwards δὲν εἶχον ἀρκεσθῆ εἰς μόνον τὰ κατορθώματα ταῦτα, ἐσκόπουσ δὲ μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιχειρήσωσι νέαν ἐκδρομήν, ὅτε τὸ ἐπιὸν ἔτος ὁ θάνατος ἀφῆρασεν ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν τὸν σοφὸν των ὀδηγόν, τοῦ ὁποῖου ὄμοις οἱ διάδοχοι ἐν τῇ ἐπιστῆμῃ εἶθε μετ' ἴσης ἐπιτυχίας νὰ συνεχίσωσι τὸ τόσοσ καρποφόρον ἔργον του. Ἀρ. Ν. Βρ.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

— Περιττὴ βεβαίως εἶνε πᾶσα ἐρημνευτικὴ ἀπόπειρα τῆς „Πρώτης δοκιμῆς“, ἣν ὁ ἰταλὸς καλλιτέχνης del Torre μετ' ἀπαραμύλλου χάριτος ἐξεκόνισεν ἐν λαμπρῇ εἰσιογραφίᾳ. Τοῦσ ἡρώας τοῦ προχείρου εἰς πᾶσαν μνήμην και καθημερινὸν τούτου ἐπεισοδίου ἔλαβεν ὁ ζωγράφος ἐκ τῆς ἰδίας γῶρας, ἀλλ' ἡ κοσμοπολίτις γραφὴ του ἐπέθεσεν εἰς τὴν κεφαλήν του ἑτέρου συντρέφου ὅπως οὐν ἀνατολικὸν κάλυμμα και οὕτω ἔχομεν δύο, δραπέτας πιδανῶς ἐκ τοῦ ἐνοριακοῦ σχολείου, ἐκ διαφόρων χωρῶν, ἀλλ' ὁμοίους ὡς πρὸς τὰ εἰλευθέρια ἦδη ἀγιοπάιδας, δοκιμαζόντας διὰ πρώτην φορὰν τὸ κάπνισμα. Τὸ μέρος εἶνε ἀπόκεντρον και ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ δὲν εἶνε τυχαία, ἀλλὰ μετὰ στρατηγικῆς ἀγνώστου εἰς τοὺς ἡλικιωμένους γενομένη, τὰ ἀβάκια και τὰ λοιπὰ σχολικὰ ἐφόδια ἐρρίφθησαν κατὰ γῆς, παρ' αὐτὰ δ' ἐκάθισαν οἱ ἀμέριμοι πειραματισταί. Ἄγνωστον εἶνε βέβαια πῶθεν και πῶς ἔγενεν ἡ προμήθεια τοῦ ὕλικου, ἀλλ' ἴσως προέβρονται ἐκ τῆς πατριτικῆς σιγαροθήκης. Ὅπως δὴποτε τὸ ἔργον ἦδη προῦχῆσεν ἀρκετὰ, ἐπιδοκιμαστικὸν δὲ μετρίασμα τοῦ ἐνὸς ἐνθαρρύνει τὸν ἄλλον, μετ' εὐνοήτου χαρᾶς προσμεριδιώντα πρὸς τὸ κοινὸν κατάρθωμα. Ἄν δὲν φωραθῶσιν ὅμοις ἐγκαίριος ὑπὸ τῶν γονέων ἢ δὲν αἰσθανθῶσι τὴν πικρίαν και τὴν βλάβην τοῦ πειράματος, δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς χρόνος, ἕως ὃς ἡ μικρὰ ἀνοησία καταντήσῃ πάθος, ἀνώτερον φυσικῆς ἀνάγκης και διαρκῆς δηλητηρίον κατὰ τοῦ σώματος τῶν ἀφελῶν δοκιμαστών.

— Ἐκ τῶν δύο ἄλλων τοῦ παρόντος φυλλαδίου εἰκόνων, τὴν μὲν ἐκ τῆς ἐν Βερολίνῳ καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως εἰλημμένην και παριστάνουσαν τὸν καὶν τῆς Περγάμου πραγματευόμενον ἐν ἰδιαιτέρῳ ἄρθρῳ, τὴν δὲ ἄλλην συνοδεύομεν διὰ τῆς ἀκολουθοῦσας βραχείας ἐρημνεύσεως. Ὡς παρ' ἡμῶν αἱ ἀθηναιεῖς αἰδοὶ, οὕτω και ἐνταῦθα και μάλιστα κατὰ τὰ νοτιώτερα τῆς Γερμανίας μέρη περιφέρονται ὠραιότατοι ἐκ Δαλματίας ἐπαίτιδες, ὀλομόναχοι και μετὰ συγκινητικῆς ὄντως μελαγχολίας ἀσκοῦσαι τὸ ἄχαρι ἐπάγγελμα των. Ἀπὸ πάλλωσ εἰς πόλιν και ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον περιπλανώμενοι κερδίζουσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἀντὶ λυγροῦ ἡματός, ὡπερ ἀκολουθεῖ μονότονος ἀλλὰ περιπεθεστάτη μουσική. Μακρὰ μνηστικὴ προφυλάττει αὐτὰς ἀπὸ τῶν αἰσῶν τῆς κακοκυρίας χρησιμεύουσα συγγρόνωσ ὡς ἐφάπλωμα ἐν τῇ πενήρῃ κλίμῃ των κατὰ πᾶσαν τοῦ ἔτους ὄραν. Ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτῶν ἐπιδείξις συνίσταται εἰς τὸν κάλλιστα ἡσκημένον χειρισμὸν ἀλλοκότου τινὸς χορδοσύριγγος ὁμοίας πρὸς κιάρασ και λευκὰ ἐχρύσεσ ἅμα πλῆκτρα παρὰ τὰς χορδὰς. Τὰ πλῆκτρα ταῦτα συνέχονται διὰ μακροῦ ἐλατηρίου, συνάπτοντος αὐτὰ πρὸς περιστροφικὸν κύλινδρον, τοῦ ὁποῖου οἱ ἐξέχοντες ὀδόντες ρυθμίζουσι τοὺς ἤχους τῶν χορδῶν. Διὰ τοιούτου ἐπιτηγῆτος ἐφοδίου και τῆς φυσικῆς αὐτῶν εἰς τὸ ἔστω χάριτος διατρέφουσιν αἱ Δαλματίτιδες αἰδοὶ τὴν μέσην Εὐρώπην, προσερχόμενοι συνήθως ἐκ τῶν ἀνατολικῶν τῆς Ἀδριατικῆς παραλίων.

δυσπολόγιστον και τα κατ' ετος καταθραυόμενα άγγεία αποτελούσιν εις τον προϋπολογισμόν του ξενοδόχου δλόκληρον κεφάλαιον.

Επί τέλους και αυτός ο καλός κάγαθος Μαργερό έβαρύνθη ύφιστάμενος τας άδίκους τούτας άπωλείας και ήρχισε να σκέπτηται, πώς να επιφέρη ριζικάς μεταβολάς και μεταρρυθμίσεις εις την μικράν του επικράτειαν. Δέν έσκέφθη πολύ και ίδού μιά τών ήμερών το τάγμα τών εργατών του

είδεν έν τώ ύπογειώ στρεφομέναις δύο μηχανάς, αίντινες δι' ήμάντων ή και ήλεκτρικών ρευμάτων συνεικονώνουν προς πολυαριθμούς άλλας μηχανάς, άντιπροσωπεύουσας έτι πολυαριθμότερας μαγειρίσας. Εκεί έν τή γωνία εργαζεται διηλεκώς μία μικρά συσκευή καταθρύπτουσα έντός ολίγου πάντα τα διδόμενα αύτ ή δστα, ολίγον άπωτέρω στρέφεται άφ' έαυτού εις ήθμός, εις όν οι θαμώνες του Μαργερό δφείλουν τα λαμπρά έμβάμματα και καρυκέυματα τών φαγητών του. Έν άλλω τινί δωματίω βλέπομεν επίσης διά του αέριου κινούμενον έν φρύγετρον (καβουρντιστήριο) του καφέ, έν δε τώ κυρίως μαγειρείω πολυαριθμούς όβελούς, μετά μεγίστης κανονικότητας και εύρυθμίας περιστρεφόμενους επί τής εσχάρας.

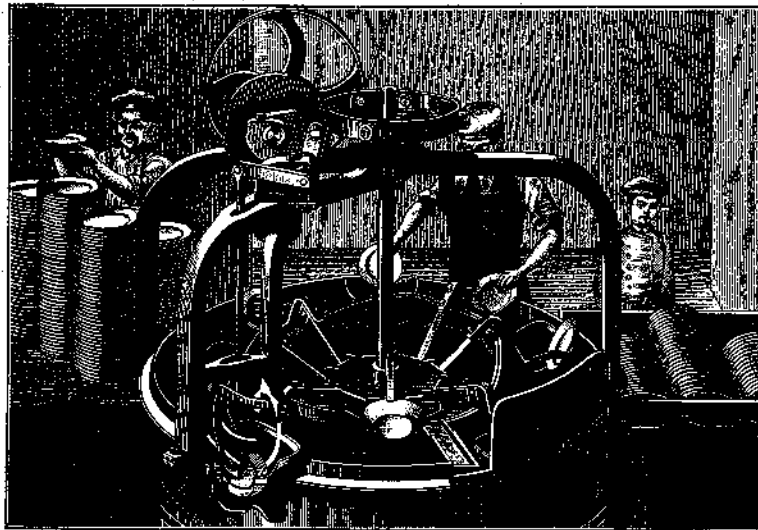
Άλλά πολύ πλέον άξιοπερίεργοι είνε αι διάφοροι άπολυμαντικά και πλυντικά μηχανάι, και ίδια εκείνη εξ αυτών, ής την εικόνα παραθέτομεν ένταύθα. Αυτή είνε ικανή διά μιάς να πλύνη και να καθαρίση μεθ' όλης τής δυνατής έντελείας όκτώ πιάτα. Είς εργατής θέτει εις την μηχανήν το άκαθάarton δοχείον, τό όποϊον ύπ' αύτ ής βυθίζεται άμέ-

σως έντός ζέοντος ύδατος, όπου παραμένει επ' ολίγα λεπτα τής ώρας και σείεται σφοδρώς διά ν' άποσπασθώσι τα επ' αύτοϋ προσκεκολλημένα λιπαρά του φαγητού λείψανα. Κατόπιν τό πιάτον μεταφέρεται ύπό τής μηχανής εις άλλο μέρος, όπου ιδιαίτεροι ψήκτραι τρίβουσιν αύτό πανταχόθεν και επί τέλους έμβυθίζεται εις άδιακόπως άνανεούμενον ψυχρόν ύδωρ, όπου και τελείως απαλλάσσεται πάσης ακαθαρσίας. Ο ίδιος εργατής τό έξάγει τότε τής μηχανής διά

τής άριστεράς χειρός και τό θέτει μετά τών άλλων, τών καθαρών, εις την αύτην σειράν προς άποστάλαξιν. Η μηχανή πλύνει καθ' έκάστην 4000 πιάτα και έχει τό μέγα και άνεκτίμητον προτέρημα, ότι τό ύδωρ της είνε πάντοτε καθαρόν και ότι ουδέποτε θραύει τα εις αύτην έμπειστουμένα σκεύη.

Επίσης δε και ή έν τώ αύτώ καταστήματι ύπάρχουσα μηχανή προς καθαρισμόν και πλύσιν τών φιαλών είνε ου μόνον αύτη καθ' έαυτήν άξιοπερίεργος, αλλά και είνε άξία αναγραφής ένταύθα,

διότι κινείται ύπό μικράς τινος δυναμησηλεκτρικής συσκευής. Έντός ενός λεπτού αι φιάλαι στρέφονται 300 φορές έν τή μηχανή ταύτη, όπερ δηλοϊ, ότι έκαστον σημεϊον τών παρειών των, διαμενουσών έν τή μηχανή 36 μόνον δευτερόλεπτα, έρχεται εις επαφήν προς τας ψήκτραις 180 φορές! Άν και τούτο άκόμη δέν άρκή, δέν πρέπει πλέον να έλπίζομεν, ότι είνε δυνατόν ποτε να καθαρσθώσιν οικαιδήποτε φιάλαι. Η πλύσις γίνεται διά νέου πάντοτε ύδατος, δύο δε άνδρες και εις κάς δύνανται, τή βοηθεία τής μηχανής ταύτης, να καθαρίζωσι 400 φιάλας άνά πάσαν ώραν.

ΠΑΥΝΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ.

(διά τα πιάτα.)

ΜΙΚΡΑ ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — κ. Κ. Γ. εις Γαλάζιον. Έλάβομεν ύπό σημείωσιν και δα πρόξωμεν κατά τας οδηγίας ύμών. — κ. Ν. Δ. Ι. εις Σμύρνην. Δις ήδη έστάλησαν οι αίτηθέντες αριθμοί, ος κατ' επιθυμίαν Σας δά άποστείλωμεν προσεχώς έκ νέου. — κ. Κ. Δ. Σ. εις Πέστην, Ι. Κ. Τζ. εις Καβάλλαν, Σ. Π. εις Μαριούπολιν, Σ. Α. εις Κωνσταντινούπολιν. Έλήφθησαν και Σας εύχαριστούμεν. — κ. Κ. Φ. Σ. εις Άθήνας. Έλάβομεν και Σας εύχαριστούμεν διά τας ευμενείς ύμών διαθέσεις. Η έντολή του αϊτόδι κ. Α. Κ. δά έκτελεσθή ήσον ούπω. — κ. Π. Ν. Π. εις Πάτρας. Σας εύχαριστούμεν διά την ευμενή ύμών μέριμναν. — κ. Γ. Τσ.

εις Πάτρας. Έλήφθη και Σας εύχαριστούμεν. Έπιστολή έπεται. — κ. Α. Μ. εις Μεσημβρίαν, Γ. Α. Α. εις Άρμαβήριον. Αναμένομεν άπάντησιν. — κ. Δ. Φ. εις Νέαν Ίόρκην. Σας συνιστώμεν ν' αναγνώσχη τό ύπό του Δρυμών βιβλίον „la France juive“. Θα ήδητε δε, ότι ο συγγραφεύς έξήντησε πάσαν πηγήν, δι' ής δύναται ν' άποδείξη, και άποδεικνύει πραγματικώς, ότι οι Ίουδαϊοί κέντηνται μεγίστην έπληροήν έν Γαλλία. Ο εύρωπαϊκός κόσμος δλόκληρος αισθάνεται, ότι την σημερινήν τής κοινωνίας ήθικην παραλυσίαν επέφερε τό Ιουδαϊκόν στοιχείον. Την γνώμην ταύτην έχει ο ήθεις Δρυμών, συμμερίζονται δε και οι πλείστοι τών Γερμανών.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Τά ούράνια σώματα και Γ. — Κύνες άλιεντικοί. — Κακοήθεια (κατά τό γερμανικόν). — Η πανηγυρική έκθεσις τών τεχνών έν Βερολίνω (μετά εικόνας). — Πρόοδοι τής νεωτέρας Έπιστήμης (μετά τεσσάρων εικόνων). — Ποικίλα. (Τό Ιατρικόν έπάγγελμα και τους παρελθόντας αιάνας. — Η έκπαίδρισις τής γερμανικής γλώσσης. — Σιδηρόδρομος έν Βρυξέλλαις. — Πολύγλωσσοσ όρολογιοποιός. — Οι γάλλοι βουλευται και έπαγγέλματα. — Και στηδόδεσμοι έκ χάρτου). — Καλλιτεχνία και θέατρον. (Μισθοί τών ήθοποιών τής άρχαίας Ρώμης. — Περιεργον μελόδραμα. — Μία νεαρωτάτη καλλιτέχνις. — Νέον δράμα του Κοππέ. — Πόσα θέατρα ύπάρχουσιν έν ταις Ήνωμέναις Πολιτείαις. — Μία εικόνη του Τινορέττου. — Σύλλογος βαγνερικός έν Λονδίνω). — Μηχανάι έν τς μαγειρείω (μετά εικόνας). — Μικρά Άλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Η πρώτη δοκιμή, κατά την έλαιογραφίαν του G. del Torre (έν σελ. 177). — Ο ναός τής Περγάμου, κατά σχεδιογράφημα του Τότερκόουφ (έν σελ. 181). — Δαματις κατά την έλαιογραφίαν του Σίχελ (έν σελ. 185).

Έκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, έν Λειψίς. — Χάρτης έν τής Neue Papiermanufaktur έν Στρασβούργω. — Μελάνη Frey & Seuing, έν Λειψίς.